

Església de Tarragona

Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat

Núm. 2

Febrer 2012

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

2

Tarragona, febrer de 2012
3a època. Núm. 462

Secció oficial

Santa Seu - Secretaria d'Estat

Agraïment pels donatius per a l'òbol de Sant Pere i per al que estableix el c. 1271 del CIC 55

Sr. Arquebisbe

Decret pel qual s'extingeixen les fundacions que han complert els cinquanta anys de vigència..... 56

Decret pel qual es dispensa dels deures de la festa de precepte els dies de Sant Josep i de Sant Jaume on siguin dies feiners 56

Decret pel qual es disposa que els testaments autoritzats davant rector passin a ser dipositats a l'AHAT..... 57

Decret pel qual s'erigeix la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Reus i se n'aproven els estatuts 58

Decret pel qual es constitueix la Fundació Augusta i se n'aproven els estatuts..... 59

Decret pel qual es nomenen els membres del Patronat de la Fundació Augusta i se'n designa el president 59

Carta de convidat als exercicis espirituals per al clergat 60

Carta d'autorització de presentació d'un llibre sobre la Mare de Déu en algunes parròquies..... 61

Als Quatre Vents

379. Propòsits per al 2012 62

380. La fe dels nostres pares 63

381. Emigrants i refugiats 64

382. Sant Pau, sant Fructuós i el Seminari..... 65

383. La classe de religió a l'escola 66

Activitats del mes de gener de 2012 67

Secretaria General i Cancelleria	
Nomenaments del mes de gener	73
Convocatòria a la reunió n. 22 del Consell Pastoral Diocesà.....	73
Temes tractats en la reunió n. 233 del Consell Episcopal.....	74
Temes tractats en la reunió n. 234 del Consell Episcopal.....	75
Necrològica de Mn. Pere Lluís Ramon i Martori, prevere	75
Delegació diocesana de vida consagrada	
Carta relativa a la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.....	76
Secció informativa	
Crònica de la inauguració del Centre Tarraconense El Seminari ...	78
Secció documental	
Santa Seu	
Sant Pare	
Missatge per a la Quaresma de 2012	81
Missatge per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions 2012.....	85
Missatge per a la Jornada Missionera Mundial 2012.....	88
Congregació per a la doctrina de la fe	
Nota amb indicacions pastorals per a l'Any de la Fe	91
Coordinadora de les conferències episcopals en suport als cristians de Terra Santa	
Comunicat final de la XII Reunió	103

(52 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Claustre de Sant Pau del Seminari Pontifici de Tarragona i detall de la capella romànica de Sant Pau

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Santa Seu - Secretaria d'Estat

AGRAÏMENT

pels donatius per a l'òbol de Sant Pere i per al que estableix el cànon n. 1271 del CIC

SECRETARIA DE ESTADO

PRIMEHA DECCIÓ - ASUNTOS GENERALES

Vaticano, 19 de enero de 2012

N. 182.113 / 182.114

Señor Arzobispo:

En nombre de la archidiócesis de Tarragona, y como muestra de comunión eclesial y de renovada adhesión a Su Santidad Benedicto XVI. Vuestra Excelencia ha tenido la gentileza de hacer llegar, a través de los buenos oficios de la Nunciatura Apostólica en Madrid, la cantidad de 5.900,00 €, en concepto del Óbolo de san Pedro, y de 11.101,55 €, a tenor del canon 1271 del C.I.C. Estas sumas aparecerán en el balance del año 2011.

Por la presente, me es grato transmitirle la profunda gratitud del Papa por estos donativos. Al mismo tiempo, en sus oraciones, el Sumo Pontífice pide a Dios que derrame copiosamente su gracia sobre esa circunscripción eclesiástica, para que sus miembros fortalezcan su fe, aviven su esperanza y enardezcan su caridad, de modo que sean en todo momento sal de la tierra y luz del mundo.

Como confirmación de estos deseos, y en prenda de abundantes favores divinos, el Santo Padre le imparte con afecto una especial Bendición Apostólica, extensiva a los sacerdotes religiosos, seminaristas y seglares de esa Iglesia particular.

Aprovecho la oportunidad para expresarle, Señor Arzobispo, los sentimientos de mi consideración y estima en Cristo.

Cardenal Tarcisio Bertone
Secretario de Estado de su Santidad

Excmo. Mons. Jaume PUJOL BALCELLS
Arzobispo de Tarragona

TARRAGONA

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 10 de gener de 2012, pel qual s'extingeixen les fundacions pies que han complert els cinquanta anys de vigència

Atesa la relació adjunta de fundacions pies que s'han extingit el dia 31 de desembre de 2011 per haver complert els cinquanta anys de vigència, facilitada pel Sr. Ecònom de l'Arquebisbat;

PEL PRESENT DECRET, en virtut de les facultats que m'atorga el c. 1308 del Codi de Dret Canònic, extingim les esmentades fundacions pies, el capital de les quals, comptabilitzat a 2 de gener de 2012, es transferirà a l'Institut per al Sosteniment del Clergat.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

NOM FUNDACIÓ	NOM BENEFICIARI
Vilaplana	Parr. St. Julià de l'Arboç
Gavin	Parr. Sta. Maria de Falset
Figuerola	Parr. St. Jaume de Nalec
Figuerola	Parr. St. Jaume de Nalec
Pedret	Parr. St. Pere Apòstol de Reus
Canals	Parr. Stma. Trinitat de Tarragona
Sardà	Parr. St. Pau de Tarragona
Clariana	Clarisses de Reus
Figuerola	Oblates de Tarragona
Albareda	Caixa Diocesana

DECRET

de 10 de gener de 2012, pel qual es dispensa els qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte els dies de Sant Josep i de Sant Jaume on siguin dies feiners

Atenent la importància de les festes de Sant Josep i de Sant Jaume dins el calendari de l'Església, i preveient les dificultats que, per causa del treball,

puguin tenir els fidels per a complir el precepte, pel fet que el calendari laboral de la Generalitat de Catalunya disposa que siguin dies feiners.

PEL PRESENT decret dispo el següent: *a)* En les poblacions on s'hagi triat alguna d'aquestes dates com a festa local i, en conseqüència, sigui dia festiu, es manté la festa de Sant Josep o de Sant Jaume, segons sigui el cas, com a dia de precepte; *b)* En les poblacions on no siguin dies festius, per als qui tenen obligacions laborals, queda dispensat el deure de participar en la celebració eucarística si els resulta impossible de fer-ho, així com també els queden dispensades les altres obligacions derivades de les festes declarades de precepte.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 10 de gener de 2012 pel qual es disposa que els testaments autoritzats davant rector custodiats a les parròquies passin a ser dipositats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona

El dret successori català que va entrar en vigor el dia 1 de gener de 2009 determina que a partir d'aquella data no està permès autoritzar testaments davant rector.

A més, aquesta nova legislació també disposa que els testaments atorgats davant rector abans de la susdita data caduquen si no es protocol·litzen en el termini de quatre anys, sempre que el testador hagi mort abans de l'entrada en vigor de la Llei. Això vol dir que els testaments que no hagin estat protocol·litzats, a partir de l'1 de gener de 2013 es consideraran nuls. En el cas que el testador hagi mort després de l'entrada en vigor el termini de quatre anys comença a comptar a partir de la data de la defunció.

Molts d'aquests testaments estan dipositats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, però encara en queda un bon nombre en algunes parròquies. Per tal d'assegurar-ne la bona conservació i facilitar la regularització de la situació quan sigui el moment,

Pel present DECRET DISPOSO que els testaments autoritzats davant rector que encara estiguin arxivats a les parròquies siguin dipositats a l'Arxiu Històric

Arxidiocesà en un termini de tres mesos a partir de la data del present decret. És cert que hi deu haver alguns llocs que en tenen la custòdia assegurada, ben indexada i deuen creure convenient no desprendre-se'n. Tots aquests casos es poden tractar en particular i arribar a un acord satisfactori per a tots. Encomano aquest discerniment al Director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 26 de gener de 2012, pel qual s'erigeix l'associació Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus en associació canònica privada de fidels, se li concedeix personalitat jurídica privada i se n'aproven els Estatuts

Vista la petició de 16 de novembre de 2011 del Sr. Josep Gomis i Blanch, president de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Reus, en què presenta els Estatuts de la susdita associació i en demana l'aprovació,

Vist l'informe favorable del fiscal per a l'estudi d'estatuts d'associacions eclesials,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els cànons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, ERIGEIXO l'associació CONFRARIA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT DE REUS, la qual queda constituïda en associació canònica privada de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica privada. Així mateix, aprovo els Estatuts pels quals es registrarà l'esmentada Associació.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 27 de gener de 2012, pel qual es constitueix la Fundació Pia Autònoma Privada Augusta i se n'aproven els Estatuts

Atesa la voluntat d'aquest Arquebisbat de constituir una Fundació Pia Autònoma Privada que atengui, tant espiritualment com temporalment, les persones grans —seglars i sacerdots— i les seves famílies i a més doni formació a persones de totes les edats, partint dels principis de l'humanisme cristià d'acord amb el Magisteri de l'Església catòlica,

Consultat el Col·legi de Consultors en la seva reunió n. 10, de 7 d'abril de 2011, els membres del qual van aprovar la petició de permís per a cedir a la susdita Fundació l'ús dels terrenys de la Casa d'exercicis Cardenal Arce Ochotorena de la Selva del Camp durant 50 anys, terrenys on la Fundació té previst de construir-hi una residència per a persones grans i rehabilitar l'edificació ja construïda, les quals es proposa de gestionar i administrar,

Atès l'informe favorable del fiscal per a l'estudi d'estatuts i reglaments d'associacions, fundacions i altres entitats o organismes eclesials,

PEL PRESENT DECRET, d'acord amb els cànons 304 i 305 del Codi de Dret Canònic, CONSTITUEIXO LA FUNDACIÓ PIA AUTÒNOMA PRIVADA AUGUSTA, li concedeixo personalitat jurídica privada i aprovo els Estatuts pels quals es regirà.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 31 de gener de 2012, pel qual es nomenen els membres del Patronat de la Fundació Augusta, de l'Arquebisbat de Tarragona, i se'n designa el president

Vista l'acta de la reunió prèvia a l'erecció canònica de la Fundació Augusta, de l'Arquebisbat de Tarragona, celebrada el dia 16 de desembre de 2011 i revisada i aprovada en la reunió del 13 de gener de 2012, en què consta la relació de membres del futur Patronat de la susdita Fundació, els quals accepten aquest encàrrec,

PEL PRESENT DECRET,

D'acord amb els articles 7 e) i 8 a) dels Estatuts de la Fundació Augusta, NOMENO, per a un termini de tres anys, membres del Patronat:

- El Sr. Miquel M. Aragonès i Casals,
- El Sr. Josep Gomis i Martí,
- Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro,
- La Sra. Maria Gràcia Gomà-Camps Reboltós,
- I la Sra. Teresa Maria Mercadé Gil.

I, d'acord amb l'article 7 b), DESIGNO el Sr. Miquel M. Aragonès i Casals per al càrrec de president,

Tot esperant que exercireu aquest càrrec amb esperit de servei i coresponsabilitat i amb fidelitat a les orientacions de l'Església.

Que mai no us manquin la llum i la força del Senyor en l'exercici d'aquesta responsabilitat que se us encomana.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CARTA

de convit als exercicis espirituals per al clergat

A tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en el Senyor,

Aquest any els exercicis espirituals que organitza l'Arquebisbat tindran lloc al Seminari Menor de Tarragona. Hem pensat que en aquests moments està en millors condicions que no pas la casa d'exercicis de la Selva del Camp.

Els exercicis seran del 13 al 17 del proper mes de febrer. Començaran el dia 13, dilluns, a les 11 del matí, i acabaran el divendres dia 17 després de dinar. Els impartirà Mons. Juan María Uriarte, bisbe emèrit de Sant Sebastià, que ja ha estat altres vegades a Tarragona per a fer sessions de formació del clergat.

Us animo a apuntar-vos-hi per a viure aquests dies de recés i de pregària compartida amb altres preveres i diaques. Això mateix serveix si escolliu unes altres dates i llocs. Els exercicis espirituals formen part de la vostra formació espiritual, dins la formació sacerdotal i la formació permanent. Una vegada més poseu en pràctica l'esperit de comunió i d'ajut entre vosaltres, fent el servei de substitucions, si cal, tot esperant que no surti cap contratemps a la parròquia durant els dies d'exercicis.

Com faig cada any, procuraré estar al final una estona amb vosaltres, i durant aquests dies pregaré especialment pels qui hi participeu. Us demano que no deixeu de pregar per mi i per les meves intencions, que són també vostres. Amb molt d'afecte, us envio la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 10 de gener de 2012

CARTA

d'autorització de presentació d'un llibre sobre la Mare de Déu en algunes parròquies

Sr. D. Manuel Celada García
Editor EDICEL - Centro Bíblico Católico

Estimado Don Manuel:

De acuerdo con lo que Ud. me explicó y presentó hace unos días, autorizo en la archidiócesis de Tarragona que se pueda presentar en las parroquias la magnífica obra *El libro de la Virgen*, editado por Ud., previo acuerdo con los Párrocos y Sacerdotes que están al frente de las mismas.

Este libro, tan bien editado, que presenta junto a la doctrina sobre la Santísima Virgen ilustraciones de las obras de arte más representativas dedicadas a María, podrá ser de gran utilidad en las parroquias y en las familias, dado que es un buen instrumento catequético.

Deseo que la presentación de *El libro de la Virgen* pueda tener mucho éxito y le agradezco el ejemplar que me ha regalado, que he dejado junto a la Capilla del Palacio Episcopal.

Con todo mi afecto, mi bendición,

† Jaume Pujol Balcells
Arzobispo metropolitano de Tarragona y primado

Tarragona, 10 de enero de 2012

ALS QUATRE VENTS

379. PROPÒSITS PER AL 2012

I de gener de 2012

El diumenge, celebració festiva de la resurrecció de Crist, és el dia que comença la setmana, i en aquesta ocasió també és el dia en què comença el nou any. Permeteu-me, per això, que m'uneixi a tantes felicitacions que haureu rebut aquests dies i deixeu que us felicitï jo també l'any en Crist.

Ell és la pedra angular, el Senyor de la història, de la seva mà convertim el temps, no en or, sinó en glòria. Què ens esperarà en aquest any 2012? Alguns esdeveniments els podríem endevinar, fins i tot els tenim anotats a l'agenda; d'altres, en canvi, són inesperats. I tots podem aprofitar-los per donar glòria a Déu, que és la manera de ser feliços a la terra i després al cel.

Des d'ara Jesús, a manera de propòsits, et donem gràcies per tots els dons que hem rebut i pels que rebrem, fins i tot per aquells que ignorarem que vénen de la teva mà. Pel que fa a les penes i sofriments, els acceptarem recordant la teva lliçó de les Benaurances tan plena de paradoxes aparents.

Procurarem no pensar tant en nosaltres mateixos i més en els altres, en tantes persones afligides i malaltes, en tantes que lluiten per a sobreviure enmig de la pobresa que la crisi ha fet augmentar. Que els qui estan a l'atur trobin feina, que tothom tingui un habitatge digne, alimentació adequada i la companyia d'éssers estimats.

A més del dia del Senyor avui és una festa mariana, la Maternitat divina de Maria, que se celebra a l'Església almenys des del segle IV. Pius XI va disposar el 1931 —fa 80 anys— que se celebrés l'11 d'octubre, però Pau VI la va traslladar al primer de gener, perquè comencéssim l'any de la mà de Maria.

El seu antecessor, Joan XXIII, en la seva època de seminarista, va fer una promesa en ocasió d'un nou any que va mantenir tota la seva vida: pregar devotament el sant rosari. Tots els Papes han mantingut aquesta devoció secular que jo també us recomano vivament, potser com un propòsit per al 2012: resar-lo, si és possible en família, recuperant així una vella tradició cristiana que també a Catalunya ha estat molt arrelada i que hem de conservar.

És magnífic que, en caure el dia, els matrimonis, amb els fills quan sigui adequat, vegin junts la televisió: ens informa del que passa al món i ens distreu. Però procurem fer compatible aquesta activitat, almenys algun dia a la setmana, amb resar junts per les nostres intencions i per les de

l'Església. Ho suggereixo com una idea per a començar l'any molt units al Senyor i a la seva Mare del cel.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

380. LA FE DELS NOSTRES PARES

8 de gener de 2012

Tot just acabada de celebrar la festa entranyable de l'Epifania, l'Església ens convida a celebrar aquest diumenge la del Baptisme del Senyor. Amb aquesta celebració ens exhorta a aprofundir en la nostra fe baptismal, particularment en la lleialtat a Crist i a la necessitat de fer la seva voluntat, rebutjant les temptacions en sentit contrari.

La majoria de nosaltres érem tan petits quan vam rebre aquest primer sagrament, que no podem recordar-ne res, excepte el que els nostres pares i padrins ens han explicat. Van ser ells els qui en el nostre nom van prendre la decisió, conscients que ens feien un bé, de la mateixa manera que van prendre moltes decisions pel que feia a la nostra salut, als nostres jocs i als nostres estudis.

No amb tots ha estat així. Sant Agustí va ser batejat quan tenia 33 anys i era ja un orador famós a Milà. Un any abans s'havia convertit, gràcies a la insistència orant de la seva mare, santa Mònica, i a les lectures que van il·luminar aquella intel·ligència privilegiada a la qual encara avui els teòlegs fan esment tot sovint. Va ser batejat i va començar per a ell una nova vida, com li va passar a sant Pau, batejat a Damasc quan paradoxalment havia arribat a aquesta ciutat en persecució dels cristians.

Ja he comentat que no és el nostre cas en la majoria d'ocasions, encara que també avui hi ha batejos d'adults i jo mateix he tingut el goig d'administrar-ne alguns.

La majoria hem heretat la fe dels nostres pares. Això no vol dir que la visquem de manera rutinària. Potser en èpoques passades es va poder produir aquesta situació. Actualment un cristià es planteja forçosament interrogants, compara les seves creences amb les dels altres o amb les dels qui les neguen totes, està sotmès a les modes intel·lectuals i a condicionants ideològics ambientals..., ningú no és cristià de veritat per inèrcia.

Quan arriba el moment de rebre un altre sagrament, el de la confirmació, es planteja amb tota claredat als adolescents el dilema de ser un cristià practicant o acudir a la cerimònia com si fos un tràmit que no tindrà continuïtat. Per a ser cristians avui cal ser revolucionaris, anar a contra corrent, en una paraula: ser conseqüents.

Què poden fer els pares cristians quan pensen que és inútil o fins i tot contraproduent parlar als seus fills de la pràctica cristiana? Primer, el que va fer santa Mònica, resar molt, amb fe i amb serenitat. Segon: donar-los exemple i fer-los alguna observació, sempre amable, quan sigui oportú, convidant-los a contemplar la bellesa de la fe.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

381. EMIGRANTS I REFUGIATS

15 de gener de 2012

Aquest diumenge 15 de gener l'Església celebra la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat. Proposa als cristians atendre com millor sapiguem aquelles persones desplaçades dels seus països per motius de fam, pobresa i altres necessitats o persecucions que posen en perill la seva vida.

Emigrant i refugiat, ambdues condicions tenia Jesús infant quan els seus pares el van portar a Egipte per escapar d'un perill imminent. Josep —relata l'evangeli— va sentir en somnis la veu de l'àngel que li deia: «Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo» (Mt 2,13).

Qualsevol de nosaltres que tingui certa edat recordarà que abans eren molt pocs els estrangers —així els anomenàvem— que vivien als nostres pobles. A les ciutats n'hi havia més, però ens sorprenia quan viatjàvem a alguna capital europea, a Londres o a Roma, i trobàvem moltes persones que per la seva raça o els seus vestits es veia que procedien de països llunyans.

Avui és habitual creuar-se pel carrer amb persones arribades de tot arreu, que no són turistes, sinó persones que han emigrat dels seus països, generalment a la recerca de condicions de vida millors. La majoria s'han integrat perfectament a les nostres comunitats i ajuden les famílies fent tasques d'acompanyament de nens o de gent gran, quan no treballen en l'agricultura o en altres tasques.

L'Església gaudeix d'aquesta pluralitat i convivència, que és mostra que la fraternitat universal, fruit de la consideració que tots som fills estimats de Déu, s'imposa davant qualsevol diferència de color, de costums, d'ideologies i de creences.

Al mateix temps la nostra responsabilitat ens porta a acollir-los de la millor manera possible en les seves necessitats materials i espirituals. Benet XVI, en la carta escrita a propòsit d'aquesta jornada, ens convida a la nova

evangelització a aquests col·lectius. Alguns procedeixen de països catòlics i es troben amb un ambient en què la fe ha deixat de ser una convicció personal i també una confessió comunitària, per quedar reduïda a un fet cultural. D'altres vénen de països no cristians i, com els anteriors, esperen de nosaltres una confessió respectuosa i sincera de la nostra fe, és a dir, veure mostres de la caritat autèntica i d'una vida cristiana que respongui a les creences que proclamem.

Tenim molt per aprendre dels immigrants i refugiats, i també molt per oferir-los. Són hostes que han arribat a casa nostra i hem de tractar-los com si fossin Crist mateix, que no només es va exiliar a Egipte, sinó que està present en cada un dels germans necessitats.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

382. SANT PAU, SANT FRUCTUÓS I EL SEMINARI

22 de gener de 2012

Coincidint en el calendari amb dues grans celebracions de l'Església a Tarragona, les festivitats de Sant Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi primer, i Sant Pau després, es posaran en marxa les noves instal·lacions del Seminari, un espai que vol ser centre cultural i pastoral obert a la ciutat i al món.

Tinc molta confiança que, amb el seu paper primordial d'acompanyament de les vocacions sacerdotals, el Seminari, amb les obres d'adequació que s'hi fan, arribi a ser un far dels valors que representa l'humanisme cristià i un veritable punt de trobada, atri dels gentils, on sigui possible el diàleg sincer i la recerca en comú de la fe de Crist.

L'antiga divisió entre ciència i fe, entre la il·lustració i la tradició, està sent per fortuna superada. L'Església ha perdut la por a la modernitat, a allò que és nou, a la veritat que puguin contenir les manifestacions de la nostra època. És en la veritat i en la bellesa on l'antic i el modern es troben, i en l'Església de Crist hi ha molt per conservar en el fons i molt per innovar en les formes.

Com a tants tarragonins des d'innombrables generacions, em commou contemplar al pati del Seminari la petita i bonica capella dedicada a sant Pau. Resistint el pas del temps, com cor que batega en un cos, ens recorda els orígens de la nostra fe, uns orígens paulins d'acord amb la nostra tradició.

La figura gegantina d'aquest Apòstol, que va estendre el missatge de Crist per terres d'Orient i Occident, va inspirar ja la primera comunitat de

Tàrraco, que aviat va tenir molt present els ensenyaments d'aquell que va trobar la conversió en el camí de Damasc. Una prova de la realitat d'una puixant comunitat cristiana a la nostra ciutat la tenim en l'existència mateixa d'un bisbe que, ajudat pels seus diaques, regia l'Església, un bisbe que governava d'acord amb el model establert per sant Pau en la seva primera epístola a Timoteu, que estava disposat, com es va comprovar, a donar la vida.

A partir de la restauració medieval de l'Església de Tarragona i de la seva Catedral, el culte a sant Pau i a la seva deixebra santa Tecla seran una constant fins als nostres dies. Els estudiosos no han deixat mai d'aprofundir en aquest culte i d'investigar vestigis d'aquella primera comunitat a les nostres terres.

En aquest sentit, el Seminari serà també, a través del seu Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, cada vegada més un centre d'estudi i d'interpretació del cristianisme primitiu. Poques ciutats conserven restes arqueològiques i documents tan importants com té Tarragona per a aquest estudi. El Museu Bíblic i el Diocesa són dos àmbits que enriqueixen també aquesta carta de navegació cultural pel cristianisme dels primers segles. El seu estudi pot oferir moltes lliçons també per al nostre.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

383. LA CLASSE DE RELIGIÓ A L'ESCOLA

29 de gener de 2012

La Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que hem celebrat aquest passat mes d'agost ens ha permès acollir a la nostra arxidiòcesi més de sis mil joves vinguts d'arreu del món. Juntament amb ells, molts joves catòlics de casa nostra han participat a Madrid en els actes centrals de la JMJ, que ha estat una veritable festa de la fe.

Tothom ha coincidit a valorar molt positivament el testimoni i l'actitud d'aquests joves cristians durant els dies que va durar la Jornada. Algunes persones que van participar en l'acolliment a les nostres parròquies i escoles m'han comentat joiosament la bona impressió que van tenir dels nois i noies peregrins.

Molts dels qui llegiu aquestes lletres sou pares i mares que teniu fills i filles en edat escolar, i estic convençut que voldríeu que els vostres infants esdevinguessin d'aquí a poc uns joves sans i alegres, «ferms en la fe, arrelats i edificats en Crist», com els que vam veure a la Jornada Mundial de la Joventut. Estic segur que per assolir un objectiu tan preuat, esteu disposats a posar tots els mitjans necessaris en llur educació.

Un dels mitjans que teniu al vostre abast és la classe de religió a l'escola. Us vull recordar que, tant si es tracta d'escola estatal com d'escola concertada, teniu dret a demanar la classe de religió catòlica per als vostres fills. Tots els centres educatius dependents de l'Administració tenen l'obligació constitucional d'oferir la classe de religió, que és de lliure acceptació per part de les famílies. No poques vegades, en alguns centres es dificulta als pares i mares el dret a inscriure els fills a la classe de religió, a vegades de manera directa, i a vegades oferint una matèria alternativa que no és equiparable a la classe de religió tal com ho mana la llei.

Us animo a fer respectar aquest dret que teniu per al bé dels vostres fills i per a la seva educació integral, en la qual no ha de mancar la referència a la fe cristiana i a la dimensió transcendent de l'existència de tal manera que no tinguin una llacuna tan profunda en la seva formació humana.

Els nostres infants i joves, en una societat inestable i fragmentada com és avui la nostra, necessiten punts de referència sòlids. Els pares i mares cristians són els primers punts de referència en l'educació dels fills, però també la parròquia i l'escola són puntals de la seva educació.

Justament a la Jornada Mundial de la Joventut, el papa Benet XVI, en una al·locució a joves professors a El Escorial els deia: «Els joves necessiten mestres autèntics; persones obertes a la veritat total en les diferents branques del saber, sabent escoltar i vivint en el seu interior aquest diàleg interdisciplinari; persones convençudes, sobretot, de la capacitat humana d'avançar en el camí cap a la veritat. La joventut és temps privilegiat per a la recerca i l'encontre amb la veritat.» El temps de l'escola d'un infant i un jove és un temps autènticament privilegiat per a créixer intel·lectualment i humanament, i la classe de religió catòlica és un veritable instrument de recerca i encontre amb la veritat.

Ben aviat, des de l'escola us preguntaran si voleu inscriure els vostres fills a classe de religió. Us demano que, pensant en el seu futur, demaneu la classe de religió catòlica per a ells.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de gener de 2012

Diumenge 1

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, en la qual participen els matrimonis que han celebrat les noces d'argent o d'or matrimonials.

De dilluns 2 a divendres 5

Fa exercicis espirituals.

Divendres 6

A la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de l'Epifania.

Dissabte 7

A la presó provincial, celebra l'eucaristia amb motiu de les festes de Nadal.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a la Parròquia de Sant Salvador de Picamoixons, visita l'Ajuntament i es reuneix amb els infants de la catequesi i amb els matrimonis joves.

Diumenge 8

A la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral, administra el sagrament de la confirmació amb motiu de la Festa del Baptisme del Senyor.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, celebra l'eucaristia estacional a les parròquies de Santa Maria de Querol i de Santa Maria de les Pobles, i saluda els fidels i les autoritats presents.

Dilluns 9

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix una reunió de treball per a preparar els actes d'inauguració del Centre Tarraconense El Seminari.

Dimarts 10

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 233 del Consell Episcopal.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 11

Rep visites.

Continua amb la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp: a la Parròquia de Sant Nicolau de la Riba, visita els malalts i es reuneix amb la gent gran, a continuació comparteix el dinar a Alcover amb els preveres, i, a la Parròquia de l'Assumpció d'Alcover, es reuneix amb els joves de catequesi de confirmació i també amb els feligresos, visita l'Ajuntament i presideix un acte de pregària a l'església parroquial.

Dijous 12

Rep visites.

Al pati del palau de la Diputació de Tarragona, assisteix a l'acte protocolari d'inauguració de la X Mostra d'Art organitzada pel Centre Penitenciari provincial de Tarragona.

Divendres 13

A l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Torredembarra, assisteix al concert de l'Orfeó Català que organitza el Patronat Municipal de Cultura de l'Ajuntament de la vila.

Dissabte 14

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió de la Permanent del Consell Pastoral Diocesà.

A la tarda, a la Masó, fa la visita pastoral a la Parròquia de Santa Maria Magdalena: visita l'Ajuntament, els malalts, s'entrevista amb els pares i els infants de catequesi i celebra l'eucaristia estacional.

Diumenge 15

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol dels Garidells, saluda la corporació municipal, celebra la missa estacional i saluda els fidels congregats. A continuació, a la Parròquia de Santa Maria de Vallmoll, celebra la missa estacional i saluda els fidels i les autoritats.

A l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de Pradell de la Teixeta, administra el sagrament de la confirmació.

Amb motiu de la defunció de Mn. Pere Lluís Ramon i Martori, al tanatori de Mont-roig del Camp, saluda i dóna el condol als familiars i amics congregats i fa un respons pel seu repòs etern.

Dilluns 16

A la casa d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada mensual de formació de preveres i diaques.

A l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp, presideix l'eucaristia exequial per Mn. Pere Lluís Ramon i Martori.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix una reunió amb els membres del Secretariat diocesà del diaconat permanent.

Rep visites.

Dimarts 17

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 234 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la Casa Tutelar Sant Josep de Tarragona, presideix una reunió amb el president de la Fundació Obra Social La Caixa, Sr. Jaume Lanaspà.

Dimecres 18

Rep visites.

Comença a rebre, en audiència privada, els delegats i directors de secretariats diocesans.

A Barcelona, presideix la reunió de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Dijous 19

Continua rebent en audiència privada els delegats i directors de secretariats diocesans.

Al Col·legi La Salle de Tarragona, beneeix i inaugura les noves instal·lacions del parvulari, batejat amb el nom de Sant Jaume Hilari.

Rep visites.

Al Centre Tarraconense El Seminari, presideix la reunió del grup cultural, que desenvolupa un projecte cultural de l'Arquebisbat per al diàleg amb la societat i la fe.

Al mateix Centre Tarraconense, presideix la primera reunió del grup de reflexió sobre la nova evangelització.

Divendres 20

Rep visites, entre d'altres alguns membres de l'Església ortodoxa russa a Tarragona acompanyats pel prevere ortodox que els atén pastoralment a Barcelona.

Continua rebent en audiència privada els delegats i directors de secretariats diocesans.

Al Col·legi del Sagrat Cor de Tarragona, participa en els actes de comiat de la imatge de la Mare de Déu del Claustre.

Dissabte 21

A l'amfiteatre romà, presideix l'acte litúrgic organitzat per l'Associació Cultural Sant Fructuós de Tarragona.

A la Catedral, presideix l'eucaristia en la solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques.

És convidat al dinar festiu organitzat per l'Associació Cultural Sant Fructuós.

Diumenge 22

Amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó de Valls, celebra l'eucaristia de les famílies.

A l'església parroquial de l'Assumpció de Maspujols, presideix l'eucaristia de presa de possessió com a nou rector de Mn. Jordi Sánchez Pellicer.

A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria de Guissona, presideix el recital poètic en honor de la Mare de Déu del Claustre, patrona de Guissona, organitzat per l'Acadèmia Mariana de Lleida, i la solemne eucaristia posterior.

Dilluns 23

Als estudis de TV3 a Sant Joan d'Espí, és entrevistat en directe per al programa Els Matins de TV3.

Continua rebent en audiència privada els delegats i directors de secretariats diocesans.

Al Centre Educatiu Turó, participa en els actes organitzats amb motiu de la rebuda de la imatge de la Mare de Déu del Claustre.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presideix la trobada ecumènica de pregària amb motiu de l'Octavari de pregària per la unitat dels cristians.

Dimarts 24

A la capella de Palau, celebra l'eucaristia amb els periodistes i representants dels mitjans de comunicació en la festa patronal de Sant Francesc de Sales. A continuació els acompanya en l'esmorzar de germanor i la visita que fan a les dependències del Centre Tarraconense El Seminari.

Rep visites.

Viatja a Barcelona per tal de rebre, a l'aeroport del Prat, Mons. José Octavio Ruiz Arenas, secretari del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització, vingut del Vaticà en ocasió de la inauguració del Centre Tarraconense El Seminari, i l'acompanya a Tarragona.

Dimecres 25

Al Col·legi de Sant Pau Apòstol de Tarragona, celebra l'eucaristia en la festa patronal del centre.

Acompanya Mons. José Octavio Ruiz Arenas en la seva visita per la ciutat.

A la tarda, al saló del tron del palau arquebisbal, acompanya Mons. José Octavio Ruiz Arenas en la recepció als col·laboradors i benefactors del projecte del Centre Tarraconense El Seminari.

A continuació, al Centre Tarraconense El Seminari, presideix els actes organitzats amb motiu de la inauguració i benedicció del centre.

Dijous 26

Continua rebent en audiència privada els delegats i directors de secretariats diocesans.

Rep visites.

Divendres 27

Rep visites.

Continua rebent en audiència privada els delegats i directors de secretariats diocesans.

És convidat a sopar pels professors del Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona.

Dissabte 28

Rep visites.

Participa en els actes organitzats per l'Associació d'Amics de la Catedral amb motiu del 25è aniversari de l'associació: els acompanya en la visita a la casa de l'Arquebisbat i presideix l'eucaristia a la capella major del Seminari.

A l'església parroquial de Santa Maria de Sarral, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 29

A la Catedral, presideix l'eucaristia conventual amb motiu de la Jornada diocesana de la vida consagrada.

A Alcover, participa en els actes del XXV Aplec de Cristians de l'Alt Camp, i, a l'església parroquial de l'Assumpció, presideix la solemne eucaristia de clausura de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp.

Dilluns 30

Continua rebent en audiència privada els delegats i directors de secretariats diocesans.

Rep visites.

Dimarts 31

A Tiana, presideix la reunió n. 201 de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de gener de 2012

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat durant el mes de desembre els següents nomenaments:

10/01/2012 Mn. Jordi Sánchez Pellicer, rector de la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Maspujols.

Mn. Marcin Matynka, vicari de les parròquies de Sant Salvador del Vendrell, de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, de Sant Miquel de Marmellar, de Sant Cristòfor de Selma-El Pla de Manlleu, de Santa Maria de Valldossera i de Sant Miquel del Montmell.

Mn. Daniel Barenys Llauradó, adscrit a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona.

17/01/2012 Mn. Amador Canaldas Salvadó, administrador parroquial de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova d'Escornalbou.

Mn. Stephen Cochrane, administrador parroquial de les parròquies de Sant Mateu Apòstol de Riudecanyes, de Santa Maria de Duesaigües i de Sant Bartomeu de l'Argentera.

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren i Cros, vicedirector del Secretariat diocesà d'animació bíblica.

26/01/2012 Mn. Pere Dalmau Vidal, consiliari de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Reus

CONVOCATÒRIA

a la reunió n. 22 del Consell Pastoral Diocesà

Benvolguts/ Benvolgudes,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca els membres del CONSELL PASTORAL DIOCESÀ (CPD) a la propera sessió plenària.

Dia: 4 de febrer, dissabte.

Lloc: SEMINARI PONTIFICI DE TARRAGONA)

Hora: De 10.00 a 14.00 h (hi haurà dinar)

ORDRE DE LA REUNIÓ

10.00-10.30 Pregària de tèrcia.

Salutació del Sr. Arquebisbe.

Aprovació, si s'escau, de l'acta de la sessió anterior (que haureu rebut i llegit prèviament - enviada per correu electrònic).

10.30-10.50 Com a conclusió al treball dut a terme durant aquestes darreres sessions sobre l'estudi del 2n objectiu del nou Pla pastoral diocesà —«Urgir en els cristians i cristianes laics el compromís social pel Regne en la nostra societat d'avui i d'aquí»—, es farà lectura de la *síntesi de les aportacions dels grups de l'última plenària*, per donar pas al treball de grups posterior.

10.50-12.00 Treball per grups. Els punts a tractar seran:

1. Com podríem aconsellar i orientar les parròquies (rectors, consells parroquials...) perquè es pugui impulsar el compromís dels laics a la vida cristiana?
2. En concret, com s'haurien d'organitzar i impulsar els Grups de vida cristiana?

12.00-12.30 Pausa - cafè.

12.30-13.00 Síntesi i exposició dels treballs.

13.00-13.30 Informacions del Seminari Menor de Tarragona.

13.30-14.00 Visita a les instal·lacions remodelades de l'edifici del Seminari.

14.00 Dinar.

Moderador: Sr. Francesc Ortiz Giménez

M. Pineda Sentís
Secretària del CPD

Tarragona, 17 de gener de 2012

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 233 del Consell Episcopal

10 de gener de 2012

— Nomenaments (cf. p. 73 d'aquest BUTLLETÍ)

- Signatura de decrets:
  - Disposició per la qual els testaments davant de rector que encara hi hagi a les parròquies s'han de dipositar a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona.
  - Dispensa als qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte dels dies de Sant Josep i de Sant Jaume on siguin dies feiners.
  - Extinció de les fundacions pies que han complert els cinquanta anys de vigència.
- Més qüestions relatives al Mas d'en Lluc.
- Preparació de la reunió de la Comissió Permanent del Consell Pastoral Diocesà del proper dissabte dia 14 de gener.
- L'Any de la fe: indicacions de la Congregació per a la doctrina de la fe.
- Altres qüestions del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 234 del Consell Episcopal

17 de gener de 2012

- Lament per la mort sobtada de Mn. Pere Lluís Ramon i Martori.
- Nomenaments (cf. p. 73 d'aquest BUTLLETÍ)
- Altres qüestions del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

NECROLÒGICA

de Mn. Pere Lluís Ramon i Martori, prevere

El diumenge dia 15 de gener va morir sobtadament Mn. Pere Lluís Ramon i Martori, nascut el 21 de juliol de 1944 a Mont-roig del Camp. Actualment, des del 27 de setembre de 2011, era rector de les parròquies de Sant Bartomeu de l'Argentera, Sant Mateu Apòstol de Riudecanyes i Santa Maria de Duesaigües. També era consiliari de l'Associació Família Llum i Vida de Rocallaura i administrador parroquial de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova d'Escornalbou, que inclou l'església de Sant Joan Baptista de l'Arbocet. Des del mes d'octubre de 2008 era membre del Consell Presbiteral.

Enginyer tècnic agrícola i llicenciat en teologia, va ser ordenat prevere el dia 17 de juny de 1984 a l'església parroquial de Sant Joan Baptista del Catllar. Tot seguit va iniciar el ministeri sacerdotal com a vicari de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls i com a rector de la Parròquia de Sant Martí de Vilaverd. Durant aquests anys i fins arribar a l'actualitat, moltes parròquies han estat testimoni de la seva tasca pastoral, com les de Sant Llorenç de Gratallops, de Santa Llúcia de Bellmunt del Priorat, de Sant Miquel de Torroja del Priorat, de Santa Llúcia de la Vilella Alta, dels Sants Abdó i Senén de Llorenç de Rocafort, de Santa Maria de Maldà, de Sant Llorenç de Rocallaura, de Santa Maria de Vallbona de les Monges, de Santa Maria dels Omells de na Gaia i de Sant Pere de Belltall. També ha estat consiliari de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat (Frater) i del grup del Moviment Cristià de Pobles i Comarques de l'arxi-prestat de l'Urgell Garrigues.

El funeral, presidit pel Sr. Arquebisbe, va tenir lloc el dia 16 de gener, a les 16.30 h, a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp.

Mn. Pere Lluís Ramon, reposi en la pau de Crist!

Delegació diocesana de vida consagrada

CARTA

relativa a la Jornada Mundial de la Vida Consagrada 2012

Pau i Bé,

Com cada any us faig arribar el cartell de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Com bé sabeu, la Jornada té un lema, i el d'enguany és: «Vine i segueix-me» (Mc 10,21). Vida consagrada i nova evangelització».

El dia dedicat a la Jornada Mundial de la Vida Consagrada és el 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor. Bo seria que, tot i celebrar la festa litúrgica, es fes record, en la pregària dels fidels, dels religiosos i religioses. El que defineix la vida consagrada en l'Església és la *missió*. Com va dir el sant pare Benet XVI en el discurs adreçat als superiors generals (26/11/2010), un dels elements importants que cal remarcar de la vida religiosa és la *missió*, «que és la manera de ser de l'Església i, en ella, el de la vida consagrada; forma part de la vostra identitat; us mou a portar l'evangeli a tothom, sense fronteres».

Però en la vida consagrada la *missió* no s'ha de confondre amb la *feina*, ja que si es confon la missió amb la feina, amb allò que es fa, amb la «productivitat pastoral», sigui quina sigui, malament rai. La vida consagrada està

sempre en missió, perquè la missió és una manera d'estar en la vida, és la manera de Jesús. Això significa que tots hem de canviar i ajudar a canviar la percepció que es té de la vida consagrada: els contemplatius, des del silenci i l'aïllament evangelitzen, així com aquells consagrats i consagrades ancians o malalts a les infermeries de les comunitats, que també evangelitzen.

Com bé sabeu, en alguns països d'Europa hi ha un descens de vocacions. Amb això constato una cosa que ja se sap i que ens compromet a tots.

Us recordo que els religiosos i religioses de l'Arquebisbat celebrem cada any, presidida pel Sr. Arquebisbe, la Jornada Mundial de la Vida Consagrada el diumenge abans o després del dia 2 de febrer a la Catedral, a la missa d'onze. És un signe de comunió amb l'Església a la qual servim des de la nostra pobresa. Enguany la celebració a la Catedral serà el diumenge 29 de gener.

Pere Cardona, ofmcap.

Delegat diocesà per a la vida consagrada

Tarragona, 12 de gener de 2012

<p>CASA TEIXA. DALMAU S.C.P.</p> <p>Rambla Nova, 125 Tel. 977 21 91 57 - Fax 977 22 53 46 43001 TARRAGONA</p>		<p>RÈTOLS DE LLAUTÓ METACRILAT I LLUMINOSOS PLAQUES DE MATRÍCULA (a l'acte) SEGELLS DE CAUTXÚ (entrega ràpida) SENYALS DE TRÀNSIT I D'OBRES EXTINTORS SERIGRAFIA</p>
--	---	--

secció informativa

CRÒNICA

relativa a la inauguració del Centre Tarraconense El Seminari

El Centre Tarraconense El Seminari va inaugurar, el dimecres dia 25 de gener, solemnitat de la Conversió de Sant Pau, en un acte multitudinari, la primera fase de remodelació de l'edifici del Seminari, corresponent al claustre de Sant Pau. Aquest centre neix amb la voluntat de ser un espai de diàleg entre la fe i la cultura, amb la clara aposta d'oferir un servei a la societat. La nova evangelització, amb la presència de Mons. José Octavio Ruiz Arenas, secretari del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització, ha tingut un paper destacat en l'acte.

La celebració va comptar amb la presència del vicari general de l'Arquebisbat, Mn. Joaquim Fortuny; el delegat del govern de la Generalitat de Catalunya a Tarragona, Sr. Joaquim Nin; el president de la Diputació de Tarragona, Sr. Josep Poblet; la portaveu de l'Ajuntament de Tarragona i tinent d'alcalde, Sra. Begoña Floría; el tinent d'alcalde d'Espais Públics, Sr. Xavier Tarrés; el vicepresident de la Diputació de Tarragona, Sr. Albert Vallvé; la directora dels Serveis Territorials de Governació i Serveis Institucionals a Tarragona, Sra. Rosanna Camps; el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. Armand Puig, i el secretari general de la URV, Dr. Antoni González, entre moltes altres personalitats de l'àmbit eclesial, polític, institucional, cultural i social.

La directora del Centre Tarraconense El Seminari, Sra. Marisa Jiménez, va ser l'encarregada de donar la benvinguda als nombrosos assistents destacant el magnífic entorn que acollia l'acte. «És un edifici que ens interpel·la sobre com hem de conjugar avui la tradició eclesial amb el signes dels temps, un espai situat a l'acròpolis de Tarragona que ens remunta al segle II aC amb la visualització de la muralla romana, al segle XIII amb la capella de Sant Pau, i al segle XIX, ja que l'edifici va ser construït entre els anys 1833 i 1888», va dir Jiménez.

Tot seguit, el torn de paraula va ser per al director de l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós (INSAF), Dr. Josep Maria Gavaldà, el qual va destacar que «aquest edifici centenari, gràcies a les importants obres de remodelació, esdevé avui un complex pastoral, acadèmic i cultural propi del segle XXI. Passat, present i futur es conjuguen bellament en aquest claustre que avui inaugurem». Mn. Gavaldà va assegurar que les paraules de Mons. José Octavio Ruiz seran un aire fresc que «encén de nou les brases». «Perquè de brases en tenim, i des de fa segles, però convé que algú les

remogui», va explicar referint-se a la remota tradició cristiana de l'Església de Tarragona. Mn. Josep Maria Gavaldà va demanar transmetre una idea al president del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització, Mons. Rino Fisichela. «Si vostè considera que aquest lloc on ens trobem va ser el darrer en la missió paulina, es podria considerar com el lloc des del qual és necessari emprendre una nova evangelització.»

El Sr. Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va expressar el seu desig personal i de l'arxidiòcesi que el nou centre pugui secundar les iniciatives d'aquest nou Consell pontifici, instituit pel papa Benet XVI el 29 de juny de 2010. «Aquest centre té una vocació especialitzada de ser en l'Església un atri dels gentils, lloc de diàleg amb tots aquells que cerquen Déu, lloc de comunicació de l'evangeli i d'encontre amb Jesús», va especificar, i va apuntar, també, que aquest projecte tot just es comença en un moment en què Benet XVI ha anunciat la celebració de l'Any de la fe. «Acabada la segona fase d'obres, l'Església podrà obrir les portes a la societat i oferir l'immens saber teològic que guarda la biblioteca històrica del Seminari.»

«Hem de passar d'una pastoral de conservació a una pastoral missionera»

Mons. José Octavio Ruiz Arenas va impartir la conferència d'inauguració del Centre sobre aquesta mateixa qüestió —la nova evangelització—, que va definir com el centre de l'acció pastoral de l'Església ara mateix. «Benet XVI, com també Joan Pau II ho va fer al seu dia, està donant un gran impuls a aquest àmbit.» Mons. Ruiz va definir la situació d'Europa com una societat pluralista amb un nombre molt gran de persones indiferents a la religió catòlica, una societat laica on cada cop més es vol silenciar el cristianisme perquè es considera passat de moda. «És per això» —va afegir— «que es necessita un primer anunci de l'evangeli, per a revifar les brases de la fe.» El secretari d'aquest nou Consell, d'origen colombià i exvicepresident de la Comissió pontificia per a l'Amèrica Llatina, va apuntar que aquest problema també es dona a l'Amèrica Llatina, on cada cop han augmentat més les comunitats i sectes que s'anteposen al cristianisme.

Segons Mons. Ruiz va ser a la dècada dels anys vuitanta quan es van començar a donar pautes per a la nova evangelització, concretament a Haití, l'any 1983. Pel que fa a la nova evangelització, «no es tracta de reevangelitzar, sinó d'anunciar l'evangeli amb nous mètodes, noves expressions i nou ardor. Es tracta de respondre als nous desafiaments del món actual, veure com s'encarna l'evangeli en els diferents ambients», va destacar. L'arquebisbe Ruiz va ressaltar que el contingut ha de ser el mateix però nou perquè arribi a l'home d'avui. «Hem de passar d'una pastoral de conservació a una pastoral missionera», va avançar.

Mons. Ruiz va posar de relleu la importància del món digital, de les xarxes socials, per arribar als joves, posant exemples de grans convocatòries que han funcionat d'aquesta manera, com la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid. «No ens ha de fer por entrar en aquest món.»

Els laics, un paper fonamental en la nova evangelització

Mons. Ruiz va destacar que els laics juguen un paper fonamental en la nova evangelització, ja que a través d'ells —dels homes i les dones— es pot arribar a molts ambients diferents que d'una altra manera seria impossible de ser-hi presents. «Cadascú, des d'on sigui, està cridat a anunciar l'evangeli.» Per a dur a terme aquesta acció, Mons. Ruiz Arenas va ressaltar la importància de la formació, per esdevenir autèntics missioners, autèntics comunicadors de l'evangeli. El prelat va explicar que la família és el primer agent evangelitzador en la nostra societat. «Avui més mai ens correspon ser evangelitzadors en els nostres ambients.»

Sobre el paper dels nous evangelitzadors, l'arquebisbe Ruiz va puntualitzar que no es tracta de repetir fórmules o missatges, sinó de donar un testimoniatge personal, que doni credibilitat a l'acció pastoral. «Per dur a terme això ens calen homes i dones de pregària.» Com deia Joan Pau II, «necessitem persones que parlin a Déu per a poder parlar de Déu». Per concloure la seva conferència va apuntar que cal mirar el futur amb entusiasme, cercant iniciatives concretes en aquest terreny.

L'acte d'inauguració es va concloure amb una pregària davant la capella de Sant Pau, presidida pel Sr. Arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, i per l'arquebisbe José Octavio Ruiz, i amb la benedicció de les instal·lacions del Seminari, en la primera fase de remodelació.

Crònica preparada pel Departament de mitjans de comunicació social
i publicada a la revista *Església de Tarragona*, n. 262

Santa Seu

Sant Pare

MISSATGE

per a la Quaresma 2012

«FIXEM-NOS¹ ELS UNS EN ELS ALTRES
PER ANIMAR-NOS A L'AMOR FRATERN I A LES BONES OBRES» (He 10,24)

Benvolguts germans i germanes,

La Quaresma ens ofereix un cop més l'oportunitat de reflexionar sobre el cor de la vida cristiana: la caritat. En efecte, aquest és un temps propici perquè, amb l'ajuda de la paraula de Déu i dels sagraments, renovem el nostre camí de fe, tant personal com comunitari. Es tracta d'un itinerari marcat per la pregària i el compartir, pel silenci i el dejuni, tot esperant viure l'alegria pasqual.

Aquest any vull proposar algunes reflexions a la llum d'un text bíblic breu tret de la Carta als Hebreus: «Fixem-nos els uns en els altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres» (10,24). Aquesta frase forma part d'una perícope en la qual l'escriptor sagrat exhorta a confiar en Jesucrist com a summe sacerdot, que ens va obtenir el perdó i l'accés a Déu. El fruit d'acollir Crist és una vida que es desplega d'acord amb les tres virtuts teològals: es tracta d'acostar-se al Senyor «amb cor sincer i fe plena» (v. 22), de mantenir-nos fermes en «l'esperança que professem» (v. 23), amb una atenció constant per realitzar junt amb els germans «l'amor fratern i les bones obres» (cf. v. 24). Així mateix, s'afirma que per a sostenir aquesta conducta evangèlica és important participar en les trobades litúrgiques i de pregària de la comunitat, amb els ulls fets en la meta escatològica: la comunió plena en Déu (cf. v. 25). Em detinc en el verset 24, que, en poques paraules, ofereix un ensenyament precís i sempre actual sobre tres aspectes de la vida cristiana: l'atenció al proïsme, la reciprocitat i la santedat personal.

1. «Fixem-nos»: la responsabilitat amb el germà

El primer element és la invitació a *fixar-se*: el verb grec emprat és *katanoein*, que significa 'observar bé', 'estar atents', 'mirar conscièntment', 'adonar-se d'una realitat'. El trobem a l'Evangeli, quan Jesús invita els deixebles a *fixar-se* en els ocells del cel, que no treballen i són objecte de la sol·lícita i atenta providència divina (cf. Lc 12,24), i a *adonar-se* de la biga que hi ha en el nostre ull abans de veure la brossa de l'ull del germà (cf. Lc 6,41). Ho trobem també en un altre passatge

---

¹ Nota de la traductora: La traducció de la *Bíblia Catalana. Traducció Interconfessional* emprà el verb *vellar* en comptes de *fixar-se* («Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres»), però mantenim el verb *fixar-se* per tal de no canviar el significat de la glosa que fa el Sant Pare més endavant en relació amb el significat que té aquest verb.

de la mateixa Carta als Hebreus, com a invitació a «fixar la nostra mirada en Jesús» (cf. 3,1), l'Apòstol i Summe Sacerdot de la nostra fe. Per tant, el verb que obre la nostra exhortació invita a fixar la mirada en l'altre, sobretot en Jesús, i a estar atents els uns dels altres, a no mostrar-se estranys, indiferents al destí dels germans. Això no obstant, ben sovint preval l'actitud contrària: la indiferència o el desinterès, que neixen de l'egoisme, encobert sota l'aparença del respecte per l'«esfera privada». També avui ressona amb força la veu del Senyor que ens crida a cadascun de nosaltres a fer-nos càrrec de l'altre. Avui Déu ens continua demanant que siguem «guardians» dels nostres germans (cf. Gn 4,9), que mantinguem relacions caracteritzades per l'atenció recíproca, per l'atenció al bé de l'altre i a tot el seu bé. El gran manament de l'amor al proïsme exigeix i urgeix a prendre consciència que tenim una responsabilitat respecte a aquell que, com jo, és criatura i fill de Déu: el fet de ser germans en humanitat i, en molts casos, també en la fe, ha de portar-nos a veure en l'altre un veritable *alter ego*, al qual el Senyor estima infinitament. Si conreem aquesta mirada de fraternitat, la solidaritat, la justícia, així com la misericòrdia i la compassió, brollaran de manera natural del nostre cor. El servent de Déu Pau VI afirmava que el món actual pateix especialment de manca de fraternitat: «El món està malalt. El seu mal el trobem menys en la dilapidació dels recursos i en l'acaparament per part d'alguns que no pas en la manca de fraternitat entre els homes i entre els pobles» [carta encíclica *Populorum progressio* (26 de març de 1967), n. 66].

L'atenció a l'altre comporta desitjar el bé per a ell o per a ella en tots els aspectes: físic, moral i espiritual. La cultura contemporània sembla haver perdut el sentit del bé i del mal, per la qual cosa cal reafirmar amb força que el bé existeix i venç, perquè Déu és «bo i fa el bé» (cf. Sl 119,68). El bé és qui suscita, protegeix i promou la vida, la fraternitat i la comunió. La responsabilitat amb el proïsme significa, per tant, voler el bé de l'altre i fer-lo, desitjant que també ell s'obri a la lògica del bé; interessar-se pel germà significa obrir els ulls a les seves necessitats. La Sagrada Escripura ens posa en guàrdia davant el perill de tenir el cor endurit per una mena d'«anestèsia espiritual» que ens deixa cecs davant els sofriments dels altres. L'evangelista Lluc refereix dues paràboles de Jesús, en les quals s'indiquen dos exemples d'aquesta situació que pot crear-se en el cor de l'home. En la paràbola del bon Samarità, el sacerdot i el levita «van passar de llarg», amb indiferència, davant l'home al qual els bandolers havien desposseït i apallissat (cf. Lc 10,30-32), i en la del ric epuló, aquell home carregat de béns que no s'adona de la condició del pobre Llätzer, que mor de fam vora el seu portal (cf. Lc 16,19). En ambdós casos es tracta del contrari de *fixar-se*, de mirar amb amor i compassió. Què és el que impedeix aquesta mirada humana i amorosa envers el germà? Ben sovint són la riquesa material i la sacietat, però també el fet d'anteposar els nostres interessos i les nostres preocupacions a tota la resta. Mai no hem de ser incapaços de «tenir misericòrdia» amb qui sofreix; les nostres coses i els nostres problemes mai no han d'absorbir el nostre cor fins al punt de fer-nos sords al crit del pobre. En canvi, precisament la humilitat de cor i l'experiència personal del sofriment poden ser la font d'un despertar interior a la compassió i a l'empatia: «El just promou els drets dels pobres, el malvat és incapaç de reconèixer-los» (Pr 29,7). Es comprèn així la benaurança dels qui ploren (cf. Mt 5,4), és a dir, dels qui són capaços de sortir

d'ells mateixos per a commoure's pel dolor dels altres. L'encontre amb l'altre i el fet d'obrir el cor a la seva necessitat són ocasió de salvació i de benaurança.

El fet de *fixar-se* en el germà comprèn a més la sol·licitud pel seu bé espiritual. I aquí vull recordar un aspecte de la vida cristiana que, d'acord amb el meu parer, que ha caigut en l'oblit: la correcció fraterna amb vista a la salvació eterna. Avui som generalment molt sensibles a l'aspecte de l'atenció i la caritat en relació amb el bé físic i material dels altres, però callem gairebé del tot quan es tracta de la responsabilitat espiritual amb els germans. No era així en l'Església dels primers temps i en les comunitats veritablement madures en la fe, en les quals les persones no sols s'interessaven per la salut corporal del germà, sinó també per la de la seva ànima, pel seu destí últim. En la Sagrada Escripura llegim: «Reprèn l'assenyat i t'estimarà. El savi serà més savi si l'instrueixes; alligona el just i augmentarà el seu saber» (Pr 9,8-9). Crist mateix ens mana reprendre el germà que està cometent un pecat (cf. Mt 18,15). El verb emprat per a definir la correcció fraterna —*elenchein*— és el mateix que indica la missió profètica, pròpia dels cristians, que denuncien una generació que es lliura al mal (cf. Ef 5,11). La tradició de l'Església enumera entre les obres de misericòrdia espirituals la de «corregir el qui va errat». És important recuperar aquesta dimensió de la caritat cristiana. Davant del mal no s'ha de callar. Penso aquí en l'actitud d'aquells cristians que, per respecte humà o per simple comoditat, s'adeqüen a la mentalitat comuna, en comptes de posar en guàrdia els seus germans sobre les maneres de pensar i d'actuar que contradiuen la veritat i no segueixen el camí del bé. Això no obstant, allò que anima la reprensió cristiana mai no és un esperit de condemna o de recriminació; allò que la mou és sempre l'amor i la misericòrdia, i brolla de la vertadera sol·licitud pel bé del germà. L'apòstol Pau afirma: «Si descobriu que algú ha comès una falta, vosaltres, els qui heu rebut l'Esperit, ajudeu-lo a refer-se, amb esperit de dolcesa, i penseu en vosaltres mateixos, que també podríeu caure en temptació» (Ga 6,1). En el nostre món impregnat d'individualisme, és necessari que es redescobreixi la importància de la correcció fraterna, per a caminar plegats cap a la santedat. Fins i tot el just pot caure set vegades (cf. Pr 24,16), diu l'Escripura, i tots som febles i caiem (cf. 1Jn 1,8). Per tant, és un gran servei ajudar i deixar-se ajudar a llegir amb veritat a dins d'un mateix, per a millorar la nostra vida i caminar cada cop més rectament pels camins del Senyor. Sempre és necessària una mirada que estimi i corregeixi, que conegui i reconegui, que discerneixi i perdoni (cf. Lc 22,61), com ho ha fet Déu i ho fa amb cadascun de nosaltres.

2. «Els uns en els altres»: el do de la reciprocitat

Aquest ser «guardians» dels altres contrasta amb una mentalitat que, en reduir la vida només a la dimensió terrenal, no la considera en perspectiva escatològica i accepta qualsevol decisió moral en nom de la llibertat individual. Una societat com l'actual pot arribar a ser sorda, tant davant els sofriments físics, com davant les exigències espirituals i morals de la vida. En la comunitat cristiana no ha de ser així. L'apòstol Pau invita a cercar allò que «porta la pau i que edifica la comunitat» (Rm 14,19), intentant «complaure els altres i procurant el bé d'ells, per tal d'edificar la comunitat» (cf. *ib.* 15,2), sense cercar el propi benefici «sinó el bé de tots, perquè se salvin» (1Co 10,33). Aquesta correcció i exhortació mútua, amb esperit d'humilitat i de caritat, ha de formar part de la vida de la comunitat cristiana.

Els deixebles del Senyor, units a Crist mitjançant l'eucaristia, viuen en una comunió que els vincula els uns als altres com membres d'un sol cos. Això significa que l'altre em pertany, la seva vida, la seva salvació, tenen a veure amb la meua vida i amb la meua salvació. Aquí toquem un element molt profund de la comunió: la nostra existència està relacionada amb la dels altres, tant en el bé com en el mal; tant el pecat com les obres de caritat tenen també una dimensió social. En l'Església, cos místic de Crist, es verifica aquesta reciprocitat: la comunitat no cessa de fer penitència i d'invocar perdó pels pecats dels seus fills, però al mateix temps s'alegra, i contínuament s'omple de goig pels testimonis de virtut i de caritat, que es multipliquen. «Que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres» (1Co 12,25), afirma sant Pau, perquè formem un sol cos. La caritat amb els germans, una de les expressions de la qual és l'almoïna —una pràctica quaresmal típica junt amb la pregària i el dejuni—, rau en aquesta pertinença comuna. Tot cristià pot expressar en la preocupació concreta pels més pobres la seva participació de l'únic cos que és l'Església. L'atenció als altres en la reciprocitat és també reconèixer el bé que el Senyor realitza en ells i agrair amb ells els prodigis de gràcia que el Déu bo i totpoderós continua realitzant en els seus fills. Quan un cristià s'adona de l'acció de l'Esperit Sant en l'altre, no pot deixar d'alegrar-se i glorificar el Pare del cel (cf. Mt 5,16).

3. «Per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres»: caminar plegats en la santedat

Aquesta expressió de la Carta als Hebreus (10,24) ens porta a considerar la crida universal a la santedat, el camí constant en la vida espiritual, a aspirar als carismes superiors i a una caritat cada cop més alta i fecunda (cf. 1Co 12,31-13,13). L'atenció recíproca té com a finalitat animar-se mútuament a un amor efectiu cada vegada més gran, «com l'aurora: cada cop es fa més clara fins que arriba el ple del dia» (Pr 4,18), a l'espera de viure el dia sense posta en Déu. El temps que se'ns ha donat en la nostra vida és preciós per a descobrir i fer bones obres en l'amor de Déu. Així l'Església mateixa creix i es desenvolupa per arribar a la maduresa de la plenitud del Crist (cf. Ef 4,13). En aquesta perspectiva dinàmica de creixement se situa la nostra exhortació a animar-nos recíprocament per a aconseguir la plenitud de l'amor i de les bones obres.

Lamentablement, sempre és present la temptació de la tebiesa, de sufocar l'Esperit, de negar-se a «comerciar amb els talents» que se'ns han donat per al nostre bé i per al dels altres (cf. Mt 25,25 i s.). Tots hem rebut riqueses espirituals o materials útils per al compliment del pla diví, per al bé de l'Església i la salvació personal (cf. Lc 12,21b; 1Tm 6,18). Els mestres d'espiritualitat recorden que, en la vida de fe, qui no avança, retrocedeix. Estimats germans i germanes, acceptem la invitació, sempre actual, d'aspirar a un «alt grau de la vida cristiana» [Joan Pau II, Carta apostòlica *Novo millennio ineunte* (6 de gener de 2001), n. 31]. En reconèixer i proclamar beats i sants alguns cristians exemplars, la saviesa de l'Església té també com a objecte suscitar el desig d'imitar-ne les virtuts. Sant Pau exhorta: «Avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres» (Rm 12,10).

Davant d'un món que exigeix dels cristians un testimoni renovat d'amor i fidelitat al Senyor, tothom ha de sentir la urgència de posar-se a competir en la

caritat, en el servei i en les bones obres (cf. He 6,10). Aquesta crida és especialment intensa en el temps sant de preparació per a la Pasqua. Amb els meus millors desitjos d'una santa i fecunda Quaresma, us encomano a la intercessió de la Santíssima Mare de Déu i de cor us imparteixo a tots la benedicció apostòlica.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 3 de novembre de 2011

MISSATGE

*per a la XLIX Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. 29 d'abril de 2012
- IV Diumenge de Pasqua*

LES VOCACIONS, DO DE LA CARITAT DE DÉU

Benvolguts germans i germanes,

La XLIX Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebrarà el 29 d'abril de 2012, quart diumenge de Pasqua, ens invita a reflexionar sobre el tema: Les vocacions, do de la caritat de Déu.

La font de qualsevol do perfecte és Déu Amor —*Deus caritas est*—: «el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell» (1Jn 4,16). La Sagrada Escripura narra la història d'aquest vincle originari entre Déu i la humanitat, que precedeix la creació mateixa. Sant Pau, en escriure als cristians de la ciutat d'Efes, eleva un himne de gratitud i lloança al Pare, el qual, amb benevolència infinita, disposa al llarg dels segles la realització del seu pla universal de salvació, que és un disseny d'amor. En el Fill Jesús —afirma l'Apòstol— «ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls» (Ef 1,4). Som estimats per Déu fins i tot *abans* de venir a l'existència. Mogut exclusivament pel seu amor incondicional, ell ens «ha creat del no-res» (cf. 2Ma 7,28) per portar-nos a la comunió plena amb ell.

Ple de gran estupor davant l'obra de la providència de Déu, el Salmista exclama: «Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo em dic: “Què és l'home, perquè te'n records? Què és un mortal, perquè el tinguis present?”» (Sl 8,4-5). La veritat profunda de la nostra existència està, doncs, tancada en aquest sorprenent misteri: qualsevol criatura, en particular qualsevol persona humana, és fruit d'un pensament i d'un acte d'amor de Déu, amor immens, fidel, etern (cf. Jr 31,3). El descobriment d'aquesta realitat és el que canvia veritablement la nostra vida en el més profund. En una cèlebre pàgina de les *Confessions*, sant Agustí expressa amb gran intensitat el seu descobriment de Déu, summa bellesa i amor, un Déu que havia estat sempre a prop seu, i al qual al final va obrir la ment i el cor perquè fossin transformats: «Tard us vaig estimar, Bellesa tan antiga i tan nova, tard us vaig estimar! I vós éreu dintre meu i jo a fora, i així per fora us cercava; i, deforme com era, em llançava sobre aquestes coses belles que vós vauc crear. Vós éreu amb mi, però jo no era amb vós. Em retenien lluny vostre aquelles coses que, si no estiguessin en vós, no existirien. Em vauc cridar i vauc clamar, i vauc trencar la meua sordesa; vauc brillar i vauc resplendir, i vauc guarir la meua ceguesa; vauc difondre el vostre perfum, i el vauc aspirar, i ara us

anhelo; vaig assaborir-vos, i ara sento fam i set de vós; em vau tocar, i vaig desitjar amb ànsia la pau que procedeix de vós» (X, 27,38). Amb aquestes imatges, el Sant d'Hipona intentava descriure el misteri inefable de l'encontre amb Déu, amb un amor que transforma tota l'existència.

Es tracta d'un amor sense reserves que ens precedeix, ens sosté i ens crida durant el camí de la vida i té la seva arrel en la gratuïtat absoluta de Déu. Referint-se en concret al ministeri sacerdotal, el meu predecessor, el beat Joan Pau II, afirmava que «qualsevol gest ministerial, al mateix temps que porta a estimar i servir l'Església, ajuda a madurar cada vegada més en l'amor i en el servei a Jesucrist, cap, pastor i espòs de l'Església; en un amor que es configura sempre com a resposta a l'amor precedent, lliure i gratuït, de Déu en Crist» (exhortació apostòlica *Pastores dabo vobis*, 25). En efecte, tota vocació específica neix de la iniciativa de Déu; és el do de la caritat de Déu. Ell és qui fa el «primer pas» i no com a conseqüència d'una bondat particular que troba en nosaltres, sinó en virtut de la presència del seu amor mateix, que «donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors» (Rm 5,5).

En tot moment, a l'origen de la crida divina es troba la iniciativa de l'amor infinit de Déu, que es manifesta plenament en Jesucrist. Com vaig escriure en la meua primera encíclica *Deus caritas est*, «de fet, Déu és visible de moltes maneres. En la història d'amor que ens narra la Bíblia, ell surt al nostre encontre, mira d'atreure'ns, arribant fins a l'Últim Sopar, fins al Cor traspasat a la creu, fins a les aparicions del Ressuscitat i les grans obres mitjançant les quals ell, per l'acció dels Apòstols, ha guiat el caminar de l'Església naixent. El Senyor tampoc ha estat absent en la història successiva de l'Església: sempre ve al nostre encontre a través dels homes en els quals ell es reflecteix; mitjançant la seva Paraula, en els sagraments, especialment l'eucaristia» (n. 17).

L'amor de Déu roman per sempre, és fidel a ell mateix, a la «promesa feta per a mil generacions» (Sl 105,8). Cal, per tant, tornar a anunciar, especialment a les noves generacions, la bellesa captivadora d'aquest amor diví, que precedeix i acompanya: és l'entrellat secret, és la motivació que mai no falla, ni tan sols en les circumstàncies més difícils.

Estimats germans i germanes, hem d'obrir la nostra vida a aquest amor; cada dia Jesucrist ens crida a la perfecció de l'amor del Pare (cf. Mt 5,48). La grandesa de la vida cristiana consisteix en efecte a estimar «com» ho fa Déu; es tracta d'un amor que es manifesta en el do total d'ell mateix fidel i fecund. Sant Joan de la Creu, responent a la priora del monestir de Segòvia, afligida per la dramàtica situació de suspensió en què es trobava el Sant en aquells anys, la invita a actuar d'acord amb Déu: «No penseu una altra cosa sinó que tot ho ordena Déu. I on no hi ha amor, poseu-hi amor, i en traureu amor» (*Epistolari*, 26).

En aquest terreny oblatiu, a l'obertura a l'amor de Déu i com a fruit d'aquest amor, neixen i creixen totes les vocacions. I bevent d'aquesta font mitjançant la pregària, amb el tracte freqüent amb la Paraula i amb els sagraments, especialment amb l'eucaristia, serà possible viure l'amor al proïsme en què s'aprèn a descobrir el rostre de Crist Senyor (cf. Mt 25,31-46). Per a expressar el vincle indissoluble que hi ha entre aquests «dos amors» —l'amor a Déu i l'amor al proïsme— que

brollen de la mateixa font divina i que s'hi orienten, el Papa sant Gregori Magne fa servir l'exemple de la planta petita: «En el terreny del nostre cor, [Déu] ha plantat primer l'arrel de l'amor a ell i després s'ha desenvolupat, com un calze, l'amor fratern» (*Moralium Libri, sive expositio in Librum B. Job*, Ll. VII, cap. 24, 28; PL 75, 780D).

Aquestes dues expressions de l'únic amor diví han de ser viscudes amb especial intensitat i puresa de cor pels qui s'han decidit a emprendre un camí de discerniment vocacional vers el ministeri sacerdotal i la vida consagrada; constitueixen el seu element determinant. En efecte, l'amor a Déu, del qual els preveres i els religiosos es converteixen en imatges visibles —encara que sempre imperfectes— és la motivació de la resposta a la crida d'especial consagració al Senyor a través de l'ordenació presbiteral o la professió dels consells evangèlics. La força de la resposta de sant Pere al Mestre diví: «Tu saps que t'estimo» (Jn 21,15), és el secret d'una existència lliurada i viscuda en plenitud i, per això, plena d'alegria profunda.

L'altra expressió concreta de l'amor, l'amor al proïsme, sobretot envers els més necessitats i els que pateixen, és l'impuls decisiu que fa del sacerdot i de la persona consagrada algú que suscita comunió entre la gent i que és un sembrador d'esperança. La relació dels consagrats, especialment del sacerdot, amb la comunitat cristiana és vital i arriba a ser part fonamental del seu horitzó afectiu. Pel que fa a això, al sant Rector d'Ars li agradava repetir: «El sacerdot no és sacerdot per a ell mateix; ho és per a vosaltres» (*Le curé d'Ars. Sa pensée - Son cœur, Foi Vivante*, 1966, p. 100).

Estimats germans en l'episcopat, estimats preveres, diaques, consagrats i consagrades, catequistes, agents de pastoral i tots els qui us dediqueu a l'educació de les noves generacions, us exhorto amb viva sol·licitud a prestar atenció a tots els qui a les comunitats parroquials, les associacions i els moviments adverteixen la manifestació dels signes d'una crida al sacerdoci o a una consagració especial. És important que es creïn en l'Església les condicions favorables perquè puguin aflorar tants *sí* en resposta generosa a la crida de l'amor de Déu.

Serà tasca de la pastoral vocacional oferir punts d'orientació per a un camí fructuós. Un element central ha de ser l'amor a la paraula de Déu, a través d'una familiaritat creixent amb la Sagrada Escripura i d'una pregària personal i comunitària atenta i constant, per a ser capaços de sentir la crida divina enmig de tantes veus que omplen la vida diària. Però, sobretot, que l'eucaristia sigui el «centre vital» de qualsevol camí vocacional: és aquí on l'amor de Déu ens toca en el sacrifici de Crist, expressió perfecta de l'amor, i és aquí on aprenem una vegada i una altra a viure la «gran mesura» de l'amor de Déu. Paraula, pregària i eucaristia són el tresor preciós per a comprendre la bellesa d'una vida totalment gastada pel Regne.

Desitjo que les Esglésies locals, en tots els seus estaments, siguin un «lloc» de discerniment atent i de verificació vocacional profunda, oferint als joves un acompanyament espiritual savi i vigorós. D'aquesta manera, la comunitat cristiana es converteix ella mateixa en manifestació de la caritat de Déu que custodia en ella qualsevol crida. Aquesta dinàmica, que respon a les instàncies del manament nou de Jesús, es pot dur a terme de manera eloqüent i singular a les famílies cristianes, l'amor de les quals és expressió de l'amor de Crist que es va lliurar a ell mateix per

la seva Església (cf. Ef 5,32). A les famílies, «comunitat de vida i d'amor» (*Gaudium et spes*, 48), les noves generacions poden tenir una experiència admirable d'aquest amor oblatiu. Elles, efectivament, no sols són el lloc privilegiat de la formació humana i cristiana, sinó que poden convertir-se en «el seminari primer i millor de la vocació a la vida de consagració pel regne de Déu» (exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, 53), fent descobrir, precisament en el si de la llar, la bellesa i la importància del sacerdoci i de la vida consagrada. Els pastors i tots els fidels laics han de col·laborar sempre perquè dins l'Església es multipliquin aquestes «cases i escoles de comunió» seguint el model de la Sagrada Família de Natzaret, reflex harmoniosos a la terra de la vida de la Santíssima Trinitat.

Amb aquests desitjos, imparteixo de cor la benedicció apostòlica a vosaltres, venerables germans en l'episcopat, als sacerdots, als diaques, als religiosos, a les religioses i a tots els fidels laics, en particular als joves que amb cor dòcil es posen a l'escolta de la veu de Déu, disposats a acollir-la amb adhesió generosa i fidel.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 18 d'octubre de 2011

MISSATGE

per a la Jornada Missionera Mundial 2012

«CRIDATS A FER RESPLENDIR LA PARAULA DE VERITAT»

(carta apostòlica 'Porta fidei', n. 6)

Benvolguts germans i germanes,

La celebració de la Jornada Missionera Mundial d'enguany adquireix un significat especial. La celebració del 50è aniversari de l'inici del concili Vaticà II, l'obertura de l'Any de la fe i el Sínode dels Bisbes sobre la nova evangelització, contribueixen a reafirmar la voluntat de l'Església de comprometre's amb més valor i zel en la missió *ad gentes*, per tal que l'evangeli arribi fins als límits de la terra.

El concili ecumènic Vaticà II, amb la participació de tants bisbes d'arreu de la terra, va ser un signe brillant de la universalitat de l'Església, reunint per primera vegada tants pares conciliars procedents de l'Àsia, de l'Àfrica, de Llatinoamèrica i d'Oceania: bisbes missioners i bisbes autòctons, pastors de comunitats disperses entre poblacions no cristianes, que van portar a les sessions del Concili la imatge d'una Església present a tots els continents, i que eren intèrprets de les realitats complexes del llavors anomenat Tercer Món. Rics d'una experiència que tenien pel fet de ser pastors d'Esglésies joves i en vies de formació, animats per la passió de la difusió del regne de Déu, ells van contribuir significativament a reafirmar la necessitat i la urgència de l'evangelització *ad gentes*, i d'aquesta manera portar al centre de l'eclesiologia la naturalesa missionera de l'Església.

Eclesiologia missionera

Avui aquesta visió no ha disminuït, sinó que, al contrari, ha experimentat una reflexió teològica i pastoral fructífera, alhora que torna amb renovada urgència, ja que ha augmentat enormement el nombre d'aquells que encara no coneixen Crist:

«Els homes que esperen Crist són encara un nombre immens», va comentar el beat Joan Pau II en la seva encíclica *Redemptoris missio* sobre la validesa del manament missioner, i afegia: «No podem romandre tranquils, pensant en els milions de germans i germanes, redimits també per la sang de Crist, que viuen sense conèixer l'amor de Déu» (n. 86). En la proclamació de l'Any de la fe, també jo he dit que Crist «avui, com ahir, [...] ens envia pels camins del món per a proclamar el seu evangeli a tots els pobles de la terra» (carta apostòlica *Porta fidei*, 7); una proclamació que, com va afirmar també el servent de Déu Pau VI en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, «no constitueix per a l'Església quelcom d'ordre facultatiu: sinó el deure que li incumbeix, per manament del Senyor, amb vista que els homes creguin i se salvin. Sí, aquest missatge és necessari. És únic. De cap manera no podria ser reemplaçat» (n. 5). Ens cal, per tant, reprendre el mateix fervor apostòlic de les primeres comunitats cristianes que, petites i indefenses, van ser capaces de difondre l'evangeli a tot el món llavors conegut mitjançant el seu anunci i testimoniatge.

Així, no sorprèn que el concili Vaticà II i el Magisteri posterior de l'Església insistixin de manera especial en el manament missioner que Crist ha confiat als seus deixebles i que ha de ser un compromís de tot el poble de Déu, bisbes, sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics. L'encàrrec d'anunciar l'evangeli arreu de la terra correspon principalment als bisbes, primers responsables de l'evangelització del món, ja sigui com a membres del col·legi episcopal o com a pastors de les Esglésies particulars. Ells, efectivament, «han estat consagrats no sols per a una diòcesi, sinó per a la salvació de tot el món» (Joan Pau II, carta encíclica *Redemptoris missio*, 63), «missatgers de la fe que porten nous deixebles a Crist» (*Ad gentes*, 20) i fan «visible l'esperit i el zel missioner del poble de Déu, perquè tota la diòcesi es faci missionera» (*ibid.*, 38).

La prioritat d'evangelitzar

Per a un Pastor, doncs, el manament de predicar l'evangeli no s'exhaureix en l'atenció per la part del poble de Déu que se li ha confiat a la seva atenció pastoral, o en l'enviament d'algun sacerdot, laic o laica *Fidei donum*. Ha d'implicar totes les activitats de l'Església local, tots els seus sectors i, en resum, tot el seu ésser i el seu treball. El concili Vaticà II ho ha indicat amb claredat i el Magisteri posterior ho ha reiterat amb vigor. Això implica adequar constantment estils de vida, plans pastorals i organitzacions diocesanes a aquesta dimensió fonamental de ser Església, especialment en el nostre món que canvia contínuament. I això val també tant per als instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòliques com per als moviments eclesials: tots els components del gran mosaic de l'Església han de sentir-se fortament interpel·lats pel manament del Senyor de predicar l'evangeli, de manera que Crist sigui anunciat arreu. Nosaltres, els Pastors, els religiosos, les religioses i tots els fidels en Crist, hem de seguir les empremtes de l'apòstol Pau, el qual, «presoner per causa de Jesucrist a favor dels [...] pagans» (Ef 3,1), ha treballat, sofert i lluitat per portar l'evangeli entre els pagans (cf. Col 1,24-29), sense estalviar energies, temps ni mitjans per a fer conèixer el missatge de Crist.

També avui, la missió *ad gentes* ha de ser l'horitzó constant i el paradigma en totes les activitats eclesials, perquè la mateixa identitat de l'Església està constituïda per

la fe en el misteri de Déu, que s'ha revelat en Crist per portar-nos la salvació, i per la missió de testimoniar-lo i anunciar-lo al món, fins que ell torni. Com Pau, hem de dirigir-nos als qui són lluny, aquells que no coneixen encara Crist i que no han experimentat encara la paternitat de Déu, amb la consciència que «la cooperació missionera s'ha d'ampliar avui amb noves formes per incloure no sols l'ajuda econòmica, sinó també la participació directa en l'evangelització» (Joan Pau II, carta encíclica *Redemptoris missio*, 82). La celebració de l'Any de la fe i el Sínode dels bisbes sobre la nova evangelització seran ocasions propícies per a un nou impuls de la cooperació missionera, sobretot en aquesta segona dimensió.

La fe i l'anunci

L'afany de predicar Crist ens porta a llegir la història per escrutar els problemes, les aspiracions i les esperances de la humanitat, que Crist ha de guarir, purificar i omplir de la seva presència. Efectivament, el seu missatge és sempre actual, s'introdueix en el cor de la història i és capaç de donar una resposta a les inquietuds més profundes de cada ésser humà. Per això l'Església ha de ser conscient, arreu, que «l'horitzó immens de la missió eclesial, la complexitat de la situació actual, requereixen avui noves formes per a poder comunicar eficaçment la paraula de Déu» (Benet XVI, exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, 97). Això exigeix, en primer lloc, una renovada adhesió de fe personal i comunitària a l'evangeli de Jesucrist, «en un moment de canvi profund com el que està vivint la humanitat» (carta apostòlica *Porta fidei*, 8).

En efecte, un dels obstacles per a l'impuls de l'evangelització és la crisi de fe, no sols en el món occidental, sinó a la majoria de la humanitat que, això no obstant, té fam i set de Déu i ha de ser invitada i conduïda al pa de vida i a l'aigua viva, com la samaritana que arriba al pou de Jacob i conversa amb Crist. Com ho relata l'evangelista Joan, la història d'aquesta dona és particularment significativa (cf. Jn 4,1-30): troba Jesús, que li demana que li deixi beure, després li parla d'una aigua nova, capaç de sadollar la set per sempre. La dona al principi no l'entén, es queda en el nivell material, però el Senyor la guia lentament a emprendre un camí de fe que la porta a reconèixer-lo com el Messies. Pel que fa a això, diu sant Agustí: «Després d'haver acollit en el cor Crist Senyor, quina altra cosa hauria pogut fer [aquesta dona] sinó deixar el càntir i córrer a anunciar la bona notícia?» (*In Ioannis Ev.*, 15,30). L'encontre amb Crist com a Persona viva, que satisfà la set del cor, no pot deixar de portar al desig de compartir amb d'altres el goig d'aquesta presència i de fer-la conèixer, perquè tothom la pugui experimentar. Cal renovar l'entusiasme de comunicar la fe per a promoure una nova evangelització de les comunitats i dels països d'antiga tradició cristiana, que estan perdent la referència de Déu, de manera que es pugui redescobrir l'alegria de creure. La preocupació d'evangelitzar mai no ha de quedar al marge de l'activitat eclesial i de la vida personal del cristià, sinó que ha de caracteritzar-la de manera destacada, conscient de ser destinatari i, al mateix temps, missioner de l'evangeli. El punt central de l'anunci continua sent el mateix: el Kerigma de Crist mort i ressuscitat per a la salvació del món, el Kerigma de l'amor de Déu, absolut i total per a cada home i per a cada dona, que culmina en l'enviament del Fill etern i unigènit, el Senyor Jesús, el qual no va refusar de compartir la pobresa de la nostra naturalesa humana, estimant-la i rescatant-la del pecat i de la mort mitjançant l'ofertament d'ell mateix a la creu.

En aquest disseny d'amor realitzat en Crist, la fe en Déu és per damunt de tot un do i un misteri que hem d'acollir en el cor i en la vida, i del qual hem d'estar sempre agraïts al Senyor. Però la fe és un do que se'ns dona per a ser compartit; és un talent rebut perquè doni fruit; és una llum que no ha de quedar amagada, sinó que ha d'il·luminar tota la casa. És el do més important que se'ns ha donat en la nostra existència i que no podem guardar-nos per a nosaltres mateixos.

L'anunci es transforma en caritat

Ai de mi si no evangelitzés!, diu l'apòstol Pau (cf. 1Co 9,16). Aquestes paraules ressonen amb força per a cada cristià i per a cada comunitat cristiana a tots els continents. També a les Esglésies dels territoris de missió, esglésies majoritàriament joves, sovint de recent creació, el caràcter missioner ha esdevingut una dimensió conatural, fins i tot quan elles mateixes encara necessiten missioners. Molts sacerdots, religiosos i religioses d'arreu del món, nombrosos laics i fins i tot famílies senceres deixen els seus països, les seves comunitats locals i se'n van a altres Esglésies per a testimoniar i anunciar el nom de Crist, en el qual la humanitat troba la salvació. Es tracta d'una expressió de comunió profunda, d'un compartir i d'una caritat entre les Esglésies, perquè cada home pugui escoltar o tornar a escoltar l'anunci que guareix i, així, acostar-se als sagraments, font de la vida veritable.

Al costat d'aquest gran signe de fe que es transforma en caritat, recordo i dono les gràcies a les Obres Missionals Pontificies, instrument de cooperació en la missió universal de l'Església en el món. Per mitjà de les seves activitats, l'anunci de l'evangeli es converteix en una intervenció d'ajuda al proïsme, de justícia per als més pobres, de possibilitat d'instrucció en els pobles més recòndits, d'assistència mèdica en llocs remots, de superació de la misèria, de rehabilitació dels marginats, de suport al desenvolupament dels pobles, de superació de les divisions ètniques, de respecte per la vida en cadascuna de les seves etapes.

Estimats germans i germanes, invoco l'efusió de l'Esperit Sant sobre l'obra de l'evangelització *ad gentes*, i en particular sobre els qui hi treballen, perquè la gràcia de Déu la faci caminar més decididament en la història del món. Amb el beat John Henry Newman voldria implorar: «Acompanya, oh Senyor, els teus missioners a les terres per a evangelitzar; posa les paraules justes als seus llavis, fes fructuós el seu treball.» Que la Mare de Déu, mare de l'Església i Estel de l'evangelització, acompanyi tots els missioners de l'evangeli.

Vaticà, 6 de gener de 2012, Solemnitat de l'Epifania del Senyor

Congregació per a la doctrina de la fe

NOTA

amb indicacions pastorals per a l'Any de la fe

COMUNICAT SOBRE LA NOTA

Amb la Carta apostòlica *Porta fidei* d'11 d'octubre de 2011, Benet XVI va convocar un Any de la fe, que començarà l'11 d'octubre de 2012, 50è aniversari de l'obertura

del concili Vaticà II, i acabarà el 24 de novembre de 2013, solemnitat de nostre Senyor Jesucrist Rei de l'Univers. Amb la promulgació d'aquest Any el Sant Pare vol posar en el centre de l'atenció eclesial el que, des de l'inici del seu pontificat, més li interessa: l'encontre amb Jesucrist i la bellesa de la fe en ell. Per altra part, l'Església és molt conscient dels problemes que ha d'afrontar avui la fe i considera més actual que mai la pregunta que Jesús mateix va fer: «El Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra?» (Lc 18,8). Per això, «si la fe no adquireix nova vitalitat, amb una convicció profunda i una força real gràcies a l'encontre amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces» (Discurs a la Cúria romana en ocasió de les felicitacions nadalenes, 22 de desembre de 2011).

Per encàrrec de Benet XVI, la Congregació per a la doctrina de la fe ha redactat una Nota amb indicacions pastorals per a l'Any de la fe. Aquesta Nota ha estat elaborada d'acord amb alguns dicasteris de la Santa Seu i amb la contribució del Comitè per a la preparació de l'Any de la fe. Aquest Comitè, constituït a la Congregació per a la doctrina de la fe per manament del Sant Pare, inclou entre els seus membres els cardenals William Levada, Francis Arinze, Angelo Bagnasco, Ivan Dias, Francis E. George, Zenon Grocholewski, Marc Ouellet, Mauro Piacenza, Jean-Pierre Ricard, Stanisław Ryłko i Christoph Schönborn; els arquebisbes Salvatore Rino Fisichella i Lluís F. Ladària; els bisbes Mario del Valle Moronta Rodríguez, Gerhard Ludwig Müller i Raffaello Martinelli.

La Nota, datada el 6 de gener de 2012, solemnitat de l'Epifania, que es publicarà l'endemà, 7 de gener, es compon d'una introducció i d'algunes indicacions pastorals. En la introducció es reafirma que l'«Any de la fe vol contribuir a una renovada conversió al Senyor Jesús i al redescobriments de la fe, de manera que tots els membres de l'Església siguin per al món actual testimonis joiosos i convincents del Senyor ressuscitat, capaços d'assenyalar la "porta de la fe" a tants que estan a la recerca de la veritat».

«El començament de l'Any de la fe coincideix amb el record agraït de dos grans esdeveniments que han marcat el rostre de l'Església dels nostres dies: els cinquanta anys passats des de l'obertura del concili Vaticà II per voluntat del beat Joan XXIII (11 d'octubre de 1962) i els vint anys des de la promulgació del Catecisme de l'Església Catòlica, llegat a l'Església pel beat Joan Pau II (11 d'octubre de 1992).»

El concili Vaticà II, «des de la llum de Crist ha volgut aprofundir en la naturalesa íntima de l'Església [...] i la seva relació amb el món contemporani». «Després del Concili, l'Església ha treballat perquè els seus rics ensenyaments siguin rebuts i aplicats en continuïtat amb tota la Tradició i sota la guia segura del Magisteri.»

«Per a facilitar la recepció correcta del Concili, els summes pontífexs han convocat reiteradament el Sínode dels bisbes [...] proposant a l'Església directrius clares a través de les diferents exhortacions apostòliques postsinodals. La propera Assemblea general del Sínode dels bisbes, l'octubre de 2012, tindrà com a tema: La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana.»

«Des del començament del seu pontificat, el papa Benet XVI s'ha compromès fermament a procurar una comprensió correcta del Concili, rebutjant com a errònia l'anomenada *hermenèutica de la discontinuïtat i de la ruptura*, i promovent la que ell mateix ha anomenat *hermenèutica de la reforma*, de la renovació dins la continuïtat.»

El Catecisme de l'Església catòlica, com «fruit autèntic del concili Vaticà II» (Carta apostòlica *Porta fidei*, 4), se situa en la línia d'aquesta «renovació dins la continuïtat». Comprèn «coses noves i coses velles» (Mt 13,52). Per una part, recull l'ordre antic i tradicional de la catequesi, articulant-ne el contingut en quatre parts: el Credo, la litúrgia, la vida en Crist i la pregària. Però, al mateix temps, expressa tot això d'una manera nova per a respondre als interrogants de la nostra època.

L'Any de la fe serà una ocasió privilegiada per a promoure el coneixement i la difusió dels continguts del concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església catòlica.

Les indicacions pastorals de la Nota tenen com a objectiu afavorir «l'encontre amb Crist a través de testimonis autèntics de la fe i augmentar el coneixement dels seus continguts». Mitjançant aquestes indicacions pastorals —que no pretenen «excloure altres propostes que l'Esperit Sant vulgui suscitar entre els pastors i fidels de diferents parts del món»— la Congregació per a la doctrina de la fe ofereix la seva ajuda, atès que a ella competeix específicament no sols la tasca de tutelar la doctrina sana i corregir-ne els errors, sinó també, i en primer lloc, promoure la veritat de la fe (cf. Constitució apostòlica *Pastor Bonus*, 48-51).

La Nota articula les seves propostes en quatre nivells: 1) Església universal. 2) Conferències episcopals. 3) Diòcesi. 4) Parròquies, comunitats, associacions i moviments. Se citen a continuació alguns d'aquests suggeriments particulars.

Per exemple, al costat d'una celebració solemne per a l'inici de l'Any de la fe i altres esdeveniments diversos en què participarà el Sant Pare (Assemblea del Sínode dels bisbes, Jornada mundial de la joventut de 2013), es recomanen iniciatives ecumèniques per a «invocar de Déu i afavorir la restauració de la unitat entre tots els cristians», i «tindrà lloc una solemne celebració ecumènica per a reafirmar la fe en Crist de tots els batejats».

A nivell de Conferències episcopals, s'estimula la qualitat de la formació catequètica eclesial i la revisió dels «catecismes locals i els subsidis catequètics en ús a les Esglésies particulars, per a assegurar la conformitat plena amb el Catecisme de l'Església catòlica», i es desitja un ús ampli dels llenguatges de la comunicació i de l'art, «transmissions televisives o radiofòniques, pel·lícules i publicacions, fins i tot a nivell popular, accessibles a un públic ampli, sobre el tema de la fe, els seus principis i continguts, així com la importància eclesial del concili Vaticà II».

A nivell diocesà, l'Any de la fe es considera, entre d'altres coses, una ocasió de «diàleg renovat i creatiu entre fe i raó, a través de simposis, congressos i jornades d'estudi, especialment a les universitats catòliques» i com a temps favorable per a «celebracions penitencials... en les quals es posi un èmfasi especial a demanar perdó a Déu pels pecats contra la fe».

A nivell de parròquies, la proposta central és la celebració de la fe en la litúrgia, i de manera especial en l'eucaristia, perquè «en l'eucaristia, misteri de la fe i font de la nova evangelització, la fe de l'Església és proclamada, celebrada i enfortida». D'aquesta iniciativa hauran de néixer, créixer i difondre's totes les altres propostes, entre les quals tindran una importància particular les iniciatives empreses pels nombrosos instituts, les noves comunitats i els moviments eclesials.

«En el Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització s'establirà una secretaria especial per a coordinar les diverses iniciatives sobre l'Any de la

fe promogudes pels diferents Dicasteris de la Santa Seu o que de totes maneres siguin rellevants per a l'Església universal.»

Aquesta secretaria també «podrà suggerir iniciatives apropiades per a l'Any de la fe» i obrirà «un lloc especial a Internet per a proporcionar informació útil» relativa a aquest tema.

Les indicacions oferides a la Nota tenen com a finalitat invitar tots els membres de l'Església a comprometre's en l'Any de la fe per a redescobrir i «compartir el més valuós que té el cristià: Jesucrist, redemptor de l'home, rei de l'univers, “capdavanter de la fe i el qui la porta a la plenitud” (He 12,2)».

5 de gener de 2012

2. NOTA AMB INDICACIONS PASTORALS PER A L'ANY DE LA FE

INTRODUCCIÓ

Amb la Carta apostòlica *Porta fidei*, d'11 d'octubre de 2011, el sant pare Benet XVI ha proclamat un Any de la fe, que començarà l'11 d'octubre de 2012, en el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili ecumènic Vaticà II, i conclourà el 24 de novembre de 2013, Solemnitat de nostre Senyor Jesucrist, rei de l'univers.

Aquest any serà una ocasió propícia perquè tots els fidels compreguin amb més profunditat que el fonament de la fe cristiana és «l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva».¹ Fonamentada en l'encontre amb Jesucrist ressuscitat, la fe podrà ser redescoberta íntegrament i en tot el seu esplendor. «També en els nostres dies la fe és un do que cal tornar a descobrir, conrear i testimoniar. Que en aquesta celebració del baptisme el Senyor ens concedeixi a tots la gràcia de viure la bellesa i l'alegria de ser cristians.»²

El començament de l'Any de la fe coincideix amb el record agraït de dos grans esdeveniments que han marcat el rostre de l'Església dels nostres dies: els cinquanta anys passats des de l'obertura del concili Vaticà II per voluntat del beat Joan XXIII (1 d'octubre de 1962) i els vint anys des de la promulgació del Catecisme de l'Església catòlica, llegat a l'Església pel beat Joan Pau II (11 d'octubre de 1992).

Segons les paraules del papa Joan XXIII, el Concili ha volgut «transmetre pura i íntegra, la doctrina, sense atenuacions ni deformacions» comproment-se que «aquesta doctrina, certa i immutable, que ha de ser fidelment respectada, sigui aprofundida i presentada de manera que correspongui a les exigències del nostre temps».³ En aquest sentit, continua sent d'importància crucial l'afirmació inicial de la constitució dogmàtica *Lumen gentium*: «Crist és la llum dels pobles. Per això aquest sacrosant Sínode, reunit en l'Esperit Sant, desitja ardentment il·luminar tots els homes, anunciant l'evangeli a tota criatura (cf. Mc 16,15) amb la claredat de Crist, que resplesceix sobre la faç de l'Església.»⁴ Des de la llum de Crist que

¹ Benet XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 25 de desembre de 2005, n. 1.

² *Idem.*, Homília en la festa del Baptisme del Senyor, 10 de gener de 2010.

³ Joan XXIII, Discurs durant la solemne obertura del concili Vaticà II, 11 d'octubre de 1962.

⁴ Concili ecumènic Vaticà II, Constitució dogmàtica *Lumen gentium*, n. 1.

purifica, il·lumina i santifica en la celebració de la sagrada litúrgia (cf. Constitució *Sacrosanctum Concilium*), i amb la seva paraula divina (cf. Constitució dogmàtica *Dei Verbum*), el Concili ha volgut aprofundir en la naturalesa íntima de l'Església (cf. Constitució dogmàtica *Lumen gentium*) i la seva relació amb el món contemporani (cf. Constitució pastoral *Gaudium et spes*). Al voltant de les seves quatre Constitucions, pilars veritables del Concili, s'agrupen les Declaracions i Decrets, que aborden alguns dels principals desafiaments del nostre temps.

Després del Concili, l'Església ha treballat perquè els seus rics ensenyaments siguin rebuts i aplicats en continuïtat amb tota la Tradició i sota la guia segura del Magisteri. Per a facilitar la recepció correcta del Concili, els summes pontífexs han convocat reiteradament el Sínode dels Bisbes,⁵ instituït pel servent de Déu Pau VI el 1965, proposant a l'Església directrius clares a través de les diverses exhortacions apostòliques postsinodals. La propera Assemblea General del Sínode dels Bisbes, l'octubre de 2012, tindrà com a tema: La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana.

Des del començament del seu pontificat, el papa Benet XVI s'ha compromès fermament a procurar una correcta comprensió del Concili, rebutjant com a errònia l'anomenada *hermenèutica de la discontinuïtat i de la ruptura*, i promovent la que ell mateix ha anomenat «*hermenèutica de la reforma*, de la renovació dins la continuïtat de l'únic subjecte-Església que el Senyor ens ha donat; és un subjecte que creix en el temps i es desenvolupa, però sent sempre el mateix, subjecte únic del poble de Déu en camí».⁶

El Catecisme de l'Església catòlica, col·locant-se en aquesta línia, per una part es presenta com un «autèntic fruit del concili Vaticà II»,⁷ i per una altra intenta afavorir-ne l'acollida. El Sínode Extraordinari dels Bisbes de 1985, convocat en ocasió del vintè aniversari de la clausura del concili Vaticà II i per a fer un balanç de la seva recepció, va suggerir la preparació d'aquest Catecisme per a oferir al poble de Déu un compendi de tota la doctrina catòlica i un text de referència segura per als catecismes locals. El papa Joan Pau II va acceptar aquesta proposta com un desig de «respondre plenament a una necessitat real de l'Església universal i les Esglésies particulars».⁸ Redactat en col·laboració amb tot l'episcopat de l'Església

⁵ Les Assemblees Ordinàries del Sínode dels Bisbes han tractat els temes següents: La preservació i l'enfortiment de la fe catòlica, la seva integritat, vigor, desenvolupament, coherència doctrinal i històrica (1967); El sacerdoti ministerial i la justícia en el món (1971); L'evangelització en el món modern (1974); La catequesi en el nostre temps (1977); La família cristiana (1980); La penitència i la reconciliació en la missió de l'Església (1983); La vocació i missió dels laics en l'Església i en el món (1987); La formació dels sacerdots en les circumstàncies actuals (1991); La vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món (1994); El bisbe: servidor de l'evangeli de Jesucrist per a l'esperança del món (2001); L'eucaristia: font i cim de la vida i la missió de l'Església (2005); La paraula de Déu en la vida i missió de l'Església (2008).

⁶ Benet XVI, Discurs a la cúria romana, 22 de desembre de 2005.

⁷ *Idem.*, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 4.

⁸ Joan Pau II, Discurs de clausura de la II Assemblea Extraordinària del Sínode dels Bisbes, 7 de desembre de 1985, n. 6. El mateix pontífex, en la fase inicial d'aquest Sínode, durant l'àngelus del 24 de novembre de 1985, va dir: «La fe és el principi basilar, és el seny, el criteri essencial de la renovació que va pretendre el Concili. De la fe se'n deriva la norma moral, l'estil de vida, l'orientació pràctica en cadascuna de les circumstàncies.»

catòlica, aquest Catecisme «manifesta de veritat una certa “simfonia” de la fe».⁹

El Catecisme presenta «el que és nou i el que és vell (cf. Mt 13,52), atès que la fe és sempre la mateixa i, alhora, és font de llums sempre noves. Per a respondre a aquesta doble exigència, el Catecisme de l'Església catòlica, per una part, pren l'estructura “antiga”, tradicional, ja utilitzada pel catecisme de sant Pius V, articulant el contingut en quatre parts: Credo; sagrada litúrgia, amb els sacraments en primer lloc; l'obrar cristià, exposat a partir del Decàleg, i, per últim, la pregària cristiana. Amb tot, al mateix temps, el contingut s'expressa sovint d'una manera “nova”, per a respondre als interrogants de la nostra època».¹⁰ Aquest Catecisme és «un instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial, i una regla segura per a l'ensenyament de la fe».¹¹ Allí es troben «els continguts fonamentals de la fe, sintetitzats sistemàticament i orgànicament. En efecte, en ell es posa de manifest la riquesa de l'ensenyament que l'Església ha rebut, custodiat i ofert en els seus dos mil anys d'història. De la Sagrada Escripura als pares de l'Església, dels mestres de teologia als sants de tots els segles, el Catecisme ofereix una memòria permanent de les diferents maneres com l'Església ha meditat sobre la fe i ha progressat en la doctrina, per donar certesa als creients en la seva vida de fe».¹²

L'Any de la fe vol contribuir a una renovada conversió al Senyor Jesús i al redescobriments de la fe, de manera que tots els membres de l'Església siguin per al món actual testimonis joiosos i convincents del Senyor ressuscitat, capaços d'assenyalar la «porta de la fe» a tants que estan a la recerca de la veritat. Aquesta «porta» obre els ulls de l'home per veure Jesucrist present entre nosaltres «dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). Ell ens ensenya com «l'art de viure» s'aprèn «en una relació intensa amb ell».¹³ «Amb el seu amor, Jesucrist atrau cap a ell els homes de cada generació: en tot temps, convoca l'Església i li confia l'anunci de l'evangeli, amb un manament que és sempre nou. Per això, també avui és necessari un compromís eclesial més convençut en favor d'una nova evangelització per a redescobrir l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe.»¹⁴

Per encàrrec del papa Benet XVI,¹⁵ la Congregació per a la doctrina de la fe, d'acord amb els Dicasteris competents de la Santa Seu i amb la contribució de la Comissió per a la preparació de l'Any de la fe,¹⁶ ha escrit aquesta Nota amb indicacions per a viure aquest temps de gràcia, les quals no exclouen altres propostes que l'Esperit Sant vulgui suscitar entre els pastors i fidels de diferents parts del món.

---

⁹ *Idem.*, Constitució apostòlica *Fidei depositum*, 11 d'octubre de 1992, n. 2.

¹⁰ *Ibid.*, n. 3.

¹¹ *Ibid.*, n. 4.

¹² Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 11.

¹³ *Idem.*, Discurs als participants en l'encontre promogut pel Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització, 15 d'octubre de 2011.

¹⁴ *Idem.*, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 7.

¹⁵ Cf. *Ibid.*, n. 12.

¹⁶ Aquesta Comissió, constituïda a la Congregació per a la doctrina de la fe per manament del sant pare Benet XVI, compta entre els seus membres els cardenals William Levada, Francis Arinze, Angelo Bagnasco, Ivan Dias, Francis E. George, Zenon Grocholewski, Marc Ouellet, Mauro Piacenza, Jean-Pierre Ricard, Stanisław Rylko i Christoph Schönborn; els arquebisbes Salvatore Rino Fisichella i Lluís F. Ladària; els bisbes Mario del Valle Moronta Rodríguez, Gerhard Ludwig Müller i Raffaello Martinelli.

INDICACIONS

«Sé en qui he cregut» (2Tm 1,12): aquestes paraules de sant Pau ens ajuden a comprendre que la fe «és per damunt de tot una adhesió personal de l'home a Déu; és al mateix temps i inseparablement l'assentiment lliure a tota la veritat que Déu ha revelat».¹⁷ La fe com a confiança personal en el Senyor i la fe que professem en el Credo són inseparables, s'evoquen i exigeixen mútuament. Hi ha un fort vincle entre la fe viscuda i els seus continguts: la fe dels testimonis i confessors és també la fe dels apòstols i doctors de l'Església.

En aquest sentit, les següents indicacions per a l'Any de la fe tenen l'objectiu d'afavorir l'encontre amb Crist a través de testimonis autèntics de la fe i augmentar el coneixement dels seus continguts. Es tracta de propostes que tenen la intenció de sol·licitar una resposta eclesial davant la invitació del Sant Pare, per a viure en plenitud aquest any com un «temps de gràcia»¹⁸ especial. El redescobriments joiós de la fe també ajudarà a consolidar la unitat i la comunió entre les diferents realitats que conformen la gran família de l'Església.

I. EN L'ÀMBIT D'ESGLÉSIA UNIVERSAL

1. El principal esdeveniment al començament de l'Any de la fe serà la XIII Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, convocada pel papa Benet XVI per al mes d'octubre de 2012 i dedicada al tema de La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. Durant el Sínode, l'11 d'octubre de 2012 tindrà lloc una solemne celebració per donar inici a l'Any de la fe, en record del cinquantè aniversari de l'obertura del concili Vaticà II.

2. En l'Any de la fe cal encoratjar els pelegrinatges dels fidels a la seu de Pere, per a professar la fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant, unint-se a aquell que avui està cridat a confirmar en la fe els seus germans (cf. Lc 22,32). Serà important també fomentar els pelegrinatges a Terra Santa, el lloc que va tenir la primícia de conèixer Jesús, el Salvador, i Maria, la seva mare.

3. Durant aquest any serà útil invitar els fidels a adreçar-se, amb particular devoció a Maria, imatge de l'Església, que «reuneix en ella i reflecteix d'alguna manera les veritats supremes de la fe».¹⁹ Per tant, s'hauria d'encoratjar qualsevol iniciativa que ajudi els fidels a reconèixer el paper especial de Maria en el misteri de la salvació, a estimar-la filialment i a imitar-ne la fe i la virtut. Per a això serà molt convenient organitzar pelegrinatges, celebracions i reunions als santuaris principals.

4. La propera Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro, el juliol de 2013, oferirà als joves una ocasió privilegiada per a experimentar el goig que prové de la fe en el Senyor Jesús i de la comunió amb el Sant Pare, en la gran família de l'Església.

5. Pel que fa a això, seria convenient la realització de simposis, congressos i reunions de gran escala, fins i tot a nivell internacional, que afavoreixin la comunicació

¹⁷ Catecisme de l'Església catòlica, n. 150.

¹⁸ Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 15.

¹⁹ Concili ecumènic Vaticà II, Constitució dogmàtica *Lumen gentium*, n. 65.

de testimonis autèntics de la fe i el coneixement dels continguts de la doctrina de l'Església catòlica. Demostrant que també avui la paraula de Déu continua creixent i escampant-se, és important que es doni testimoniatge que en Jesucrist «troba el seu compliment qualsevol afany i anhel del cor humà»²⁰ i que la fe «es converteix en un nou criteri de pensament i d'acció que canvia tota la vida de l'home».²¹ Alguns congressos seran especialment dedicats al redescobriments dels ensenyaments del concili Vaticà II.

6. L'Any de la fe oferirà a tots els creients una bona oportunitat per a aprofundir en el coneixement dels principals documents del concili Vaticà II i en l'estudi del Catecisme de l'Església catòlica. Això val particularment per als candidats al sacerdoti, en especial durant l'any propedèutic o els primers anys d'estudis teològics, per als novicis i novícies dels instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica, així com per a aquells que es preparen per entrar en una associació o moviment eclesial.

7. Aquest any serà una ocasió propícia per a acollir amb més atenció les homilies, catequesis, discursos i altres intervencions del Sant Pare. Els pastors, persones consagrades i fidels laics, seran invitats a un compromís renovat d'adhesió eficaç i cordial a l'ensenyament del successor de Pere.

8. Durant l'Any de la fe, en col·laboració amb el Consell pontifici per a la unitat dels cristians, s'esperen iniciatives ecumèniques dirigides a invocar de Déu i afavorir «la restauració de la unitat entre tots els cristians», que «és un dels fins principals que s'ha proposat el sacrosant concili Vaticà II».²² En particular, tindrà lloc una solemne celebració ecumènica per a reafirmar la fe en Crist de tots els batejats.

9. En el Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització s'establirà una secretaria especial per a coordinar les diverses iniciatives sobre l'Any de la fe promogudes pels diferents Dicasteris de la Santa Seu o que de totes maneres siguin rellevants per a l'Església universal. Serà convenient que amb temps s'informi a aquesta secretaria sobre els principals esdeveniments que s'organitzin i també es podran suggerir iniciatives adients. La secretaria obrirà un lloc especial a Internet per a proporcionar informació útil per a viure de manera efectiva l'Any de la fe.

10. Al final d'aquest any, en la Solemnitat de nostre Senyor Jesucrist, Rei de l'Univers, tindrà lloc una eucaristia celebrada pel Sant Pare, en la qual es renovarà solemnement la professió de fe.

II. EN L'ÀMBIT DE LES CONFERÈNCIES EPISCOPALS²³

1. Les Conferències episcopals podran dedicar una jornada d'estudi al tema de la fe, del seu testimoniatge personal i de la seva transmissió a les noves generaci-

²⁰ Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 13.

²¹ *Ibid.*, n. 6.

²² Concili ecumènic Vaticà II, Decret *Unitatis redintegratio*, n. 1.

²³ Les indicacions que s'ofereixen a les Conferències episcopals valen també, de manera anàloga, per als Sínodes de bisbes de les Esglésies patriarcal i arquebisbals majors i per a les Assemblees d'Esglésies *sui iuris*.

ons, d'acord amb la missió específica dels bisbes com a mestres i «pregoners de la fe».²⁴

2. Serà útil afavorir la reedició dels documents del concili Vaticà II, del Catecisme de l'Església catòlica i del seu Compendi, en edicions econòmiques i de butxaca, i la més àmplia difusió d'aquests textos amb l'ús de mitjans electrònics i tecnologies modernes.

3. S'espera que es renovi l'esforç per a traduir els documents del concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església catòlica als idiomes que encara no tenen una traducció pròpia. Cal encoratjar iniciatives de suport caritatiu a les traduccions a les llengües locals dels territoris de missió les Esglésies particulars dels quals no poden sostenir-ne les despeses. Això es podrà dur a terme sota la direcció de la Congregació per a l'evangelització dels pobles.

4. Els pastors, aprofitant els nous llenguatges de la comunicació, s'han d'esforçar per a promoure transmissions televisives o radiofòniques, pel·lícules i publicacions, fins i tot a nivell popular, accessibles a un públic ampli, sobre el tema de la fe, els seus principis i continguts, així com la importància eclesial del concili Vaticà II.

5. Els sants i beats són els autèntics testimonis de la fe.²⁵ Per tant, serà convenient que les Conferències episcopals s'esforcin per fer conèixer els sants del seu territori, emprant fins i tot els mitjans moderns de comunicació social.

6. El món contemporani és sensible a la relació entre fe i art. En aquest sentit, es recomana a les Conferències episcopals que, per a enriquiment de la catequesi i una eventual col·laboració ecumènica, es fomenti l'estimació pel patrimoni artístic que es troba en llocs confiats a la seva atenció pastoral.

7. S'invita els docents dels centres d'estudis teològics, seminaris i universitats catòliques a verificar la rellevància que, en el seu ensenyament, tenen els continguts del Catecisme de l'Església catòlica i les implicacions que es deriven per a les seves respectives disciplines.

8. Serà útil preparar, amb l'ajuda de teòlegs i escriptors de renom, subsidis divulgatius de caràcter apologetètic (cf. 1Pe 3,15), perquè els fidels puguin respondre millor a les preguntes que sorgeixen en els diferents contextos culturals. Es tracta dels desafiaments de les sectes, dels problemes associats amb el secularisme i el relativisme, i dels «interrogants que provenen d'un canvi de mentalitat que, sobretot avui, redueix l'àmbit de les certeses racionals als dels èxits científics i tecnològics»,²⁶ així com altres dificultats específiques.

9. Seria desitjable revisar els catecismes locals i els subsidis catequètics en ús a les Esglésies particulars, per a assegurar-ne la plena conformitat amb el Catecisme de l'Església catòlica.²⁷ En el cas que alguns catecismes o subsidis per a la catequesi no estiguin en completa sintonia amb el Catecisme o que hi hagi mancances, serà

²⁴ Concili ecumènic Vaticà II, Constitució dogmàtica *Lumen gentium*, n. 25.

²⁵ Cf. Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 13.

²⁶ *Ibid.*, n. 12.

²⁷ Cf. Joan Pau II, Constitució apostòlica *Fidei depositum*, n. 4.

oportú començar l'elaboració de nous catecismes, servint-se de l'exemple i l'ajuda d'altres Conferències episcopals que ja ho hagin fet.

10. En col·laboració amb la Congregació per a l'educació catòlica, competent en la matèria, serà oportú verificar que els continguts del Catecisme de l'Església catòlica estiguin presents en la *Ratio* de la formació dels futurs sacerdots i en el currículum dels seus estudis teològics.

III. EN L'ÀMBIT DIOCESÀ

1. Es patrocina una celebració d'obertura de l'Any de la fe i de la seva solemne conclusió en l'àmbit de cada Església particular, per a «confessar la fe en el Senyor ressuscitat a les nostres catedrals i esglésies de tot el món».²⁸

2. Serà oportú organitzar a cada diòcesi una jornada sobre el Catecisme de l'Església catòlica, invitant a prendre-hi part sobretot a sacerdots, persones consagrades i catequistes. En aquesta ocasió, per exemple, les eparquies catòliques orientals podran tenir un encontre amb els sacerdots per donar testimoni de la seva sensibilitat específica i tradició litúrgiques en l'única fe en Crist; així, les Esglésies particulars joves de les terres de missió podran ser invitades a oferir un testimoni renovat de l'alegria de la fe que les distingeix.

3. Cada bisbe podrà dedicar una Carta pastoral al tema de la fe, recordant la importància del concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església catòlica, tenint en compte les circumstàncies específiques de la porció de fidels a ell confiada.

4. S'espera que a cada diòcesi, sota la responsabilitat del bisbe, s'organitzin esdeveniments catequètics per a joves i per als qui cerquen trobar el sentit de la vida, a fi de descobrir la bellesa de la fe de l'Església, aprofitant l'oportunitat de reunir-se amb els seus testimonis més reconeguts.

5. Serà oportú verificar la recepció del concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església catòlica en la vida i missió de cada Església particular, especialment en l'àmbit catequètic. En aquest sentit, s'espera un compromís renovat per part dels departaments de catequesi de les diòcesis que, sostinguts per les comissions per a la catequesi de les Conferències episcopals, tenen el deure d'ocupar-se de la formació dels catequistes pel que fa als continguts de la fe.

6. La formació permanent del clergat podrà concentrar-se, particularment en aquest Any de la fe, en els documents del concili Vaticà II i el Catecisme de l'Església catòlica, tractant, per exemple, temes com «l'anunci de Crist ressuscitat», «l'Església sacrament de salvació», «la missió evangelitzadora en el món d'avui», «fe i incredulitat», «fe, ecumenisme i diàleg interreligiós», «fe i vida eterna», «hermenèutica de la reforma en la continuïtat» i «el Catecisme en l'atenció pastoral ordinària».

7. S'invita els bisbes a organitzar celebracions penitencials, particularment durant la Quaresma, en les quals es posi un èmfasi especial a demanar perdó a Déu pels pecats contra la fe. Aquest any serà també un temps favorable per a acostar-se amb més fe i freqüència al sacrament de la penitència.

---

²⁸ Cf. Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 8.

8. S'espera la participació del món acadèmic i de la cultura en un diàleg renovat i creatiu entre fe i raó, a través de simposis, congressos i jornades d'estudi, especialment a les universitats catòliques, que mostrin «com entre la fe i la ciència vertadera no pot haver-hi cap conflicte, perquè ambdues, encara que per camins distints, tendeixen a la veritat».²⁹

9. Serà important promoure trobades amb persones que «fins i tot no reconeixent en elles el do de la fe, cerquen amb sinceritat el sentit últim i la veritat definitiva de la seva existència i del món»,³⁰ inspirant-se també en els diàlegs del pati dels gentils, iniciats sota la guia del Consell pontifici per a la cultura.

10. L'Any de la fe serà una ocasió per a prestar més atenció a les escoles catòliques, llocs privilegiats per a oferir als alumnes un testimoni viu del Senyor, i conrear la fe amb una referència oportuna a l'ús de bons instruments catequètics, com per exemple el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica o el *Youcat*.

IV. EN L'ÀMBIT DE LES PARRÒQUIES, COMUNITATS, ASSOCIACIONS, MOVIMENTS

1. En preparació per a l'Any de la fe, tots els fidels estan invitats a llegir i meditar la Carta apostòlica *Porta fidei* del sant pare Benet XVI.

2. L'Any de la fe «serà també una ocasió propícia per a intensificar la celebració de la fe en la litúrgia, i de manera particular en l'eucaristia».³¹ En l'eucaristia, misteri de la fe i font de la nova evangelització, la fe de l'Església és proclamada, celebrada i enfortida. Tots els fidels estan invitats a participar-hi de manera conscient, activa i fructuosa, per a ser testimonis autèntics del Senyor.

3. Els sacerdots podran dedicar més atenció a l'estudi dels documents del concili Vaticà II i del Catecisme de l'Església catòlica, recollint-ne els fruits per a la pastoral parroquial —catequesi, predicació, preparació als sagraments, etc.— i proposant cicles d'homilies sobre la fe o alguns dels seus aspectes específics, com per exemple «l'encontre amb Crist», «els continguts fonamentals del Credo» i «la fe i l'Església».³²

4. Els catequistes podran apel·lar encara més a la riquesa doctrinal del Catecisme de l'Església catòlica i, sota la responsabilitat dels rectors respectius, guiar grups de fidels en la lectura i l'aprofundiment comú d'aquest valuós instrument, amb la finalitat de crear petites comunitats de fe i testimoni del Senyor Jesús.

5. S'espera per part de les parròquies un compromís renovat en la difusió i distribució del Catecisme de l'Església catòlica i d'altres subsidis aptes per a les famílies, autèntiques Esglésies domèstiques i llocs primaris de la transmissió de la fe. El context d'aquesta difusió podria ser, per exemple, les benediccions de les cases, el baptisme d'adults, les confirmacions i els matrimonis. Això contribuirà a confessar i aprofundir la doctrina catòlica «a les nostres cases i amb les nostres famílies,

---

²⁹ *Ibid.*, n. 12.

³⁰ *Ibid.*, n. 10.

³¹ *Ibid.*, n. 9.

³² Cf. Benet XVI, Exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, 30 de setembre de 2010, n. 59-60 i 74.

perquè cadascú senti amb força l'exigència de conèixer i transmetre millor a les generacions futures la fe de sempre».³³

6. Serà convenient promoure missions populars i altres iniciatives a les parròquies i als llocs de treball, per ajudar els fidels a redescobrir el do de la fe baptismal i la responsabilitat del seu testimoni, conscients que la vocació cristiana, «per la seva naturalesa mateix, és també vocació a l'apostolat».³⁴

7. En aquest temps, els membres dels instituts de vida consagrada i de les societats de vida apostòlica són cridats a comprometre's en la nova evangelització mitjançant l'aportació dels carismes propis, amb una adhesió renovada al Senyor Jesús, fidels al Sant Pare i a la doctrina sana.

8. Les comunitats contemplatives durant l'Any de la fe dedicaran una atenció particular a la pregària per la renovació de la fe en el poble de Déu i per un nou impuls en la seva transmissió a les joves generacions.

9. Les associacions i els moviments eclesials estan invitats a fer-se promotors d'iniciatives específiques que, mitjançant la contribució del carisma propi i en col·laboració amb els pastors locals, s'incorporin al gran esdeveniment de l'Any de la fe. Les noves comunitats i moviments eclesials, de manera creativa i generosa, trobaran els mitjans més eficaços per a oferir el seu testimoni de fe al servei de l'Església.

10. Tots els fidels, cridats a revifar el do de la fe, intentaran comunicar l'experiència pròpia de fe i caritat,³⁵ dialogant amb els seus germans i germanes, fins i tot d'altres confessions cristianes, sense deixar de costat els creients d'altres religions i els qui no creuen o són indiferents. Així s'espera que tot el poble cristià comenci una mena de missió entre les persones amb qui viuen i treballen, conscients d'haver «rebut la bona nova de la salvació per comunicar-la a tots».³⁶

CONCLUSIÓ

La fe «és companya de vida que ens permet distingir amb ulls sempre nous les meravelles que Déu fa per nosaltres. Intentant percebre els signes dels temps en la història actual, ens compromet a cadascú a convertir-nos en un signe viu de la presència de Crist ressuscitat en el món».³⁷ La fe és un acte personal i comunitari: és un do de Déu, per viure'l en la gran comunió de l'Església i comunicar-lo al món. Cada iniciativa de l'Any de la fe cerca afavorir el redescobriment joiós i el testimoni atge renovat de la fe. La indicacions aquí oferides tenen l'objectiu d'invitar a tots els membres de l'Església a comprometre's perquè aquest any sigui una ocasió privilegiada per a compartir allò més valuós que té el cristià: Jesucrist, redemptor de l'home, rei de l'univers, «capdavanter de la fe i el qui la porta a la plenitud» (He 12,2).

³³ *Idem.*, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 8.

³⁴ Concili ecumènic Vaticà II, Decret *Apostolicam actuositatem*, n. 2.

³⁵ Cf. Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 14.

³⁶ Concili ecumènic Vaticà II, Constitució pastoral *Gaudium et spes*, n. 1.

³⁷ Benet XVI, Carta apostòlica *Porta fidei*, n. 15.

Donat a Roma, a la seu de la Congregació per a la doctrina de la fe, el 6 de gener de 2012, Solemnitat de l'Epifania del Senyor.

William cardenal Levada, *Prefecte*

† Lluís Ladària F., S.I., *Arquebisbe titular de Tíbiga*
Secretari

Coordinadora de les Conferències Episcopals en suport als Cristians de Terra Santa

COMUNICAT FINAL

de la XII Reunió. 8-12 de gener de 2012

Els Bisbes de la Coordinadora de les Conferències Episcopals en suport als Cristians de Terra Santa ens anem reunint a Terra Santa des de 1998 en solidaritat amb la comunitat cristiana i per a compartir la vida pastoral de l'Església local. La fe que manifesten els cristians de Terra Santa és un estímul per a tots nosaltres, però al mateix temps hem escoltat amb insistència, i nosaltres mateixos ho hem percebut, com l'ocupació i la inseguretat, la por i la frustració dominen arreu la vida de les persones en aquesta terra. Culpar els altres és una abdicació de la pròpia responsabilitat i una manca de lideratge, un lideratge que el poble necessita desesperadament. Hem pogut escoltar i fer nostra aquesta convicció: ser proisraelià ha de voler dir ser també propalestí. Això comporta estar a favor de la justícia per a tothom, el fruit veritable de la qual és una pau perdurable.

Reconeixem la importància de la represa del diàleg entre l'Autoritat Palestina i Israel. Ens fem ressò de les paraules del papa Benet XVI al Cos Diplomàtic el passat dia 9 de gener, quan va expressar la seva esperança que aquest diàleg «es mantingui i condueixi a una pau duradora que garanteixi el dret dels dos pobles a viure amb seguretat en Estats sobirans i dins de fronteres segures i internacionalment reconegudes». Cal obtenir urgentment un acord negociat.

Que el diàleg es vegi amenaçat i minat per l'extremisme i la intolerància de l'altre, realitat més que evident en les actituds, judicis i accions de massa persones en el món d'avui, això preocupa ambdues parts. Per aquest motiu, fem una crida a la tolerància i al lideratge valent, capaç de mostrar el perdó i la humilitat, per a promoure una coexistència pacífica.

Tot i els greus problemes que hem escoltat i descobert aquest any, la nostra fe ens dóna esperança i valorem els indicis esperançadors, com són: la trobada de les Esglésies en ocasió del Sínode de l'Orient Mitjà, el nombre creixent de pelegrins, la cooperació interreligiosa i la cordialitat que hem experimentat a Galilea i que són un exemple per a tots, els projectes de construcció d'habitatges per part del Patriarcat Llatí i la Custòdia de Terra Santa, els esforços humanitaris de les organitzacions catòliques, juntament amb una altra sèrie d'iniciatives pràctiques, educatives

i culturals per a ajudar la comunitat local, a les quals donem suport i encoratgem. Sobretot, la nostra esperança es nodreix amb el testimoniatge permanent de les comunitats cristianes amb les quals hem compartit i celebrat la nostra fe a Gaza, Nablus, Jerusalem i Galilea.

També reconeixem els avenços aconseguits en les negociacions entre Israel i la Santa Seu, amb l'esperança d'una resolució ràpida.

Els líders polítics d'ambdues parts i dels nostres països necessiten demostrar coratge, determinació i creativitat perquè es facin realitat les expectatives de la majoria amb vista a una autèntica coexistència pacífica. La fidelitat a la pròpia forma de vida per part de jueus, cristians i musulmans no ha d'impedir sinó sostenir una profunda obertura als altres.

Que Déu beneeixi tots els habitants de la Terra Santa.

Arquebisbe Patrick Kelly, *arquebisbe de Liverpool (Anglaterra i Gal·les)*
Arquebisbe Riccardo Fontana, *bisbe d'Arezzo-Cortona-Sansepolcro (Itàlia)*
Arquebisbe Richard Smith, *arquebisbe d'Edmonton (Canadà)*
Arquebisbe Joan-Enric Vives i Sicília, *bisbe d'Urgell (Conf. Episc. Espanyola)*
Bisbe Gerald Kicanas, *bisbe de Tucson (Estats Units)*
Bisbe Heinrich Mussinghoff, *bisbe d'Aquisgrà (Alemanya)*
Bisbe Michel Dubost, *bisbe d'Évry (França)*
Bisbe Pierre Bürcher, *bisbe de Reykjavik (Conf. Episc. dels Països Nòrdics)*
Bisbe William Kenney, *bisbe auxiliar de Birmingham (Anglaterra i Gal·les)*

Jerusalem, 12 de gener de 2012

Taller d'Enquadernació - Impressió òfset i digital

IMPREMTA VIRGILI

C/ Ferrers, 1 • 43003 Tarragona • Td. 977 23 32 51 • www.impremtavirgili.com • comercial@impremtavirgili.com

